

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαν δρ. 8,—

Ἔτησίαν φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

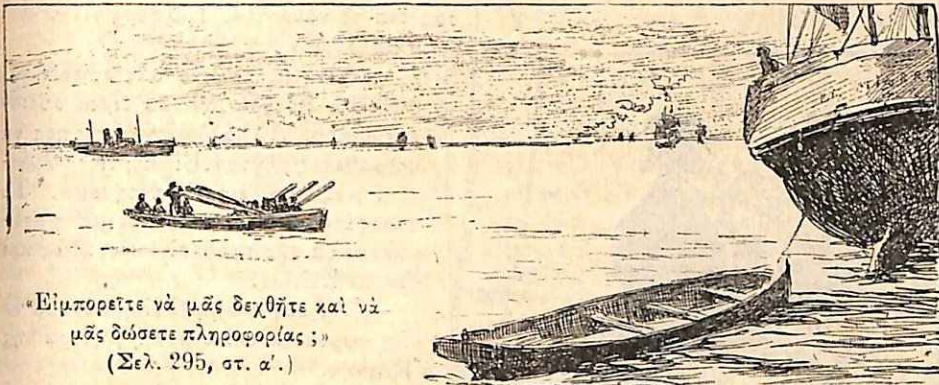
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 35

«Εἰμπορεῖτε νὰ μᾶς δεχθῆτε καὶ νὰ μᾶς δώσετε πληροφορίας ;»
(Σελ. 295, στ. α'.)

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΗΣΙΟΤΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ' (Συνέχεια)

Εὐτυχὴς πατέρας

Ἐπιτέλους ἡ ἀτμάκατος τῆς Ὑγιο-νομικῆς ὑπηρεσίας ἐφθάσε καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀνῆλθον, εἶδον τὸν πλοίαρχον Μπερτρὰν καὶ ἔδωσαν ἐλευθεροκωνωνίαν εἰς τὸν «Μιστράλ», ὁ ὅποιος κατεκλύσθη τότε ὑπὸ πλήθους ἐπισκεπτῶν.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ἦτο ὁ κ. Ζολιέ, ὁ ὅποιος ἀνῆλθεν ὡς τρελλὸς κ' ἐνηγκλίσθη τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν κόρην του, μαζὶ καὶ τὰς δύο, κλαίων συγχρόνως καὶ γελῶν.

— Σωθήκατε λοιπόν, σωθήκατε; ἐτραύλιζεν. Ὡς τὴν φοβερὴν ἐβδομάδα πέρασα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἔμαθα τὸ ναυάγιον τῆς Ὠβέρνης! Ἐδυθίσθη, ἔγραψαν, αὐτανδρὸν! Κανεῖς δὲν ἐγλύτωσε! Φαίνεται ὅτι σεῖς εἰσθε οἱ μόνοι μὲ τοὺς συντρόφους σας, — πόσοι, μοῦ ἐτηλεγράφησες; δώδεκα; δεκατρεῖς; — ποῦ κατορθώσατε νὰ σωθῇτε... Ἄ, τί εὐτυχία... ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ τὴν πιστεύσω!..

Δίκαια συγχαρητήρια

Ἐνῷ ἐξηκολούθουν αὐταὶ αἱ διαχύσεις, ὁ ὑποπλοίαρχος Φερνάν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του, ἀνελθόντες ἐπὶ τοῦ

πλοίου, ἐχαίρειτον τὸν Πέτρον καὶ τῷ ἔλεγον :

— Ἀχ, κύριε! εἰσθε εἰς τὴν Ὠβέρνην; εἶδατε νὰ χάνεται τὸ ὠραῖόν μας ὑπερωκεάνειον; Εἶδατε νὰ πεθαίνῃ τὸν καλὸν μας Δελάρζ, τὸν καλλίτερον πλοίαρχον τῆς Ἐταιρείας μας; Ὡς, διηγηθῆτέ μας τὸ τραγικὸν αὐτὸ τέλος, τὸ ἴδιον ἴσως ποῦ περιμένει καὶ μᾶς! Θάντλήσωμεν δίδαγμα πολῦτιμον. Ὑπηρετήσαμεν ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Δελάρζ! Ἐκείνας τὰς στιγμὰς θὰ ἦτο θαυμάσιος!

— Θαυμάσιος! ὑπέροχος! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μὲ συγκίνησιν, ἡ ὁποία ἐγέμισε τὰ μάτια του δάκρυα. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ θέαμα ποῦ παρηκολούθησα στιγμὴν πρὸς στιγμὴν, μὲ τὰ μικρὰ αὐτὰ κιάλια, ποῦ μοῦ ἐχάρισε ὁ ἴδιος, καὶ θὰ τὰ ἔχω ὡς ἐνθύμιον ἱερὸν. Ἀλλὰ... ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Ζολιέ, συντρόφους μου εἰς τὸ ναυάγιον, καθὼς καὶ τὸν Καργκασσοῦ, ἕνα ναύ-

την τῆς Ὠβέρνης. Οἱ ἄλλοι ἔχουν ὑπηρεσίαν καὶ θὰ ἔλθουν σὲ λίγο. Συνομιλήσατε μίαν στιγμὴν μαζὶ τῶν, διότι τὸ καθήκόν μου μὲ καλεῖ ἄλλου. Θὰ ἐπιστρέψω ὅσον γρηγορώτερα εἰμπορέσω.

Πραγματικῶς, μία ἄλλη ἀτμάκατος εἶχε φθάσῃ καὶ μερικοὶ κύριοι, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο σημαντικὰ ὑποκείμενα, ἀνῆλθον εἰς τὸ πλοῖον.

— Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶμεν πρὸς τὸν κόμητα Ριονσαί; ἠρώτησεν ὁ σημαντικώτερος τῶν νέων ἐπισκεπτῶν.

— Μάλιστα, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ἀποκαλυπτόμενος μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴν του χάριν.

— Δότε μοι τὸ χέρι σας, νέε μου φίλε, ὑπέλαβεν ὁ ἐπισκεπτής. Εἶμαι ὁ κ. Δορσές, διευθυντὴς τοῦ οἴκου Ραβαί εἰς τὸ Βουένος-Ἀϊρες. Ἰδοὺ τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸ Μοντεβιδέον. Ἐρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Παρουσίασε τὸ τηλεγράφημα ἀνοιχτόν· ὁ Πέτρος ἀνέγνωσε :

«Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶμεν πρὸς τὸν κόμητα (Ριονσαί; Σελ. 301 στ. γ'.)»

«Μιστράλ! άναχωρεί. Πλοίαρχος πληγωμένος. Πλοϊόν κυβερνά κόμης Ριονσαί, νεαρώτατος, ναυαγός 'Ωβέρνης. Κίνδυνος πιθανός.»

— 'Ηθέλησα να ιδώ μόνος μου, υπέλαβεν ο κ. Δορσές. πώς θα είσρχετο εις τόν λιμένα ο Μιστράλ, πώς θαγκυροβολουσε, πώς θα εγίνοντο όλα. Έμεινα κατευχαριστημένος και ήλθα να σάς σφίξω το χέρι και να ιδώ τόν πλοίαρχον Μπερτράν.

— Είμαι πολύ εύτυχής, κύριε, δια την τιμήν που μου κάμνετε. Μετά την κακήν ύποδοχήν που μου έκαμαν εις τόν Μοντεβιδέον, έφοδούμην και δια την ιδικήν σας' αλλά τώρα ήσυχασα.

— Πόσαι ήμέραι είνε αρότου έπληγώθη ο πλοίαρχος Μπερτράν;

— Δεκαοκτώ.

— Διάβολε! Και όλον αυτό τόν διάστημα σεις μόνον έκυβερνήσατε τόν Μιστράλ;

— Μάλιστα, κύριοι! πρέπει όμως να σάς πω, ότι οι τρείς ναύται της 'Ωβέρνης έχουν μεγάλην ικανότητα και μ' έβοήθησαν τόσο, ώστε όλη ή τιμή ανήκει εις αυτούς.

— Είθε μετρίοφρων και αυτό μου άρέσει. Άλλά όμιλείτε μόνον δια τούς ναύτας σας' και ο ύποπλοίαρχος του Μιστράλ; και τόν πλήρωμα;... τί έκαμαν αυτοί;

— Έκτός πέντε άνδρων, όλοι οι άλλοι απέθαναν! έδήλωσε με κάποιαν έπιστημότητα ο Πέτρος.

— Άπέθαναν; Τι δράμα λοιπόν συνέτρε;

— Άν έχετε την καλωσύνην να με συνοδεύσετε εις την καμπίνα του πλοίαρχου, θα μάθετε από τόν στόμα του καλλίτερα τά λυπηρά συμβάντα, που όλίγον έλειψε να τού στοιχίσουν την ζωήν.

— Σάς εξακολουθώμεν, άνυπόμονοι...

Αύτην την φοράν οι ίδιοι ο Πέτρος ώδήγησε τόν κ. Δορσές και τόν σύντροφόν του εις τόν θαλαμίσκον του κ. Μπερτράν, καταλυπημένου που δεν ήμπορούσε να κινηθί εις τοιαύτας στιγμάς.

— Ο κύριος Δορσές! άνέκραξε μόλις είδε τόν επισκέπτην του. Ο κύριος Δορσές αυτόπροσώπως εις τόν πλοϊόν μου! και να μόν ήμαι εις θέσιν να τόν περιποιηθώ! Τι δυστυχία!

— Μήν κινείσθε! τώ είπε σιγά ο Πέτρος.

— Άλήθεια, μαλωστέ με... αλλά είμαι τόσο συγκινημένος!... Ο κύριος Δορσές στο πλοϊό μου κ' εγώ στο κρεβάτι!...

— Αυτό σάς πείθει ότι ενδιαφέρομαι για σάς, αγαπητέ μου Μπερτράν, είπεν ο κ. Δορσές. Έμαθα από τόν τηλεγράφημα την κατάστασιν σας και έτρεξα. Άλλ' άνυπομονώ να τά μάθω όλα. Διη-

γηγητέ μου τόν ταξίδι σας και τόν δράμα, τού όποιου υπήρξατε θύμα.

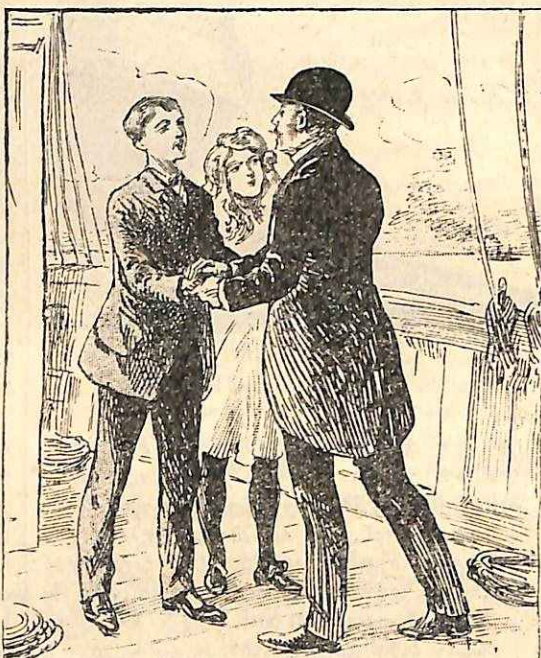
Έκάθονσαν ο ένας εις την πολυθρόναν και ο άλλος εις τόν θιβάκι της καμπίνας. Ο Πέτρος, με τόν καπέλλο εις τόν χέρι, υπεκλήθη πρό του κυρίου Δορσές.

— Μου επιτρέπετε να υπάγω επάνω, είπε, δια να όμιλήσω μίαν στιγμήν με τούς άξιωματικούς της Γαλλίας, που ήλθαν να μάθουν τας λεπτομερείας τού ναυαγίου μας;

— Μάλιστα, κύριε κόμη, πηγοίνετε. Θα προγευματίσωμεν εις τόν πλοϊόν, ώστε έχομεν καιρόν να συνομιλήσωμεν.

— Πολύ καλά, θα δώσω διαταγάς.

— Υπάρχουν τρόφιμα νωπά εις την άτμάκατόν μας, ό,τι χρειάζεται. Προςκαλέσατε και τούς φίλους σας, αν θέλετε. Θα είνε ώραία.

«Σάς παρακαλώ, είπεν ο Πέτρος, μη εξακολουθήτε...» (Σελ. 302, στ. γ')

— Θαυμάσια! εύχαριστώ!

Ο Πέτρος ώρμησεν εις την κλίμακα, έδωσε τας διαταγάς του εις τόν αρχιμάγειρον και επανήλθε πλησίον του ύποπλοίαρχου Φερούλ, ο όποιος συνωμίλει με την οικογένειαν Ζολλιέ.

— 'Ηλθατε τελοςπάντων; τώ είπε μόλις τόν είδεν' ενομίσαμεν ότι δεν θα σάς ξαναϊδούμε.

— Θα σάς είπαν, κύριοι, ότι ο πλοίαρχος Μπερτράν μ'έτιμήσε δια της έμπιστοσύνης του και αυτό μου έδημιούργησε μεγάλη καθήκοντα...

— Ναί, ναί, τά ξεύρωμεν όλα, και μάλιστα περισσότερα άφ' όσα ήμπορούσατε να μάς πητε σεις, είπεν ο κ. Φερούλ μειδιών, διότι φαίνεται ότι δεν σάς άρέσει να καυχάσθε.

— Αυτό είνε αλήθες, και χαίρω πολύ διότι αι κυρίαί σάς διηγήθησαν τας πε-

ριπετειάς μας κατά την άπουσίαν μου. Ξεύρετε, μάγαπουν πολύ και λέγουν δια μένα πολλά πράγματα, που δεν πρέπει να τά πιστεύετε.

— Όσα ήκούσαμεν, μάς κάμνουν να έχωμεν δια σάς, κύριε Ριονσαί, την μεγαλύτεραν εκτίμησιν και τόν δικαιότερον θαυμασμόν. Σάς παρακαλούμεν να μάς κάμετε την τιμήν να έλθετε εις την Γαλλίαν και να συμμερισθίτε εν τών γευμάτων μας, πριν αποβιβάσθιτε εις την ξηράν, άφού, — ή κυρία Ζολλιέ μάς τόν είπε, — δεν θα αποβιβάσθιτε άμέσως.

— Δέχομαι εύχαρίστως.

— Ο πλοίαρχός μας έρχεται αύριον με τούς διευθυντάς της Έταιρείας τών Μεσσαζερι. Θα εύχαριστηθούν πολύ να σάς γνωρίσουν και να όμιλήσουν μαζί σας δια τόν ναυάγιον. Είμπορείτε να έλθετε αύριον;

— Δεν είμπορώ να σάς άπαντήσω, διότι δεν είξεύω άν θα είμαι αύριον ελεύθερος. Άλλά υπάρχει τρόπος να τόν μάθετε γρήγορα. Είμπορείτε να μείνετε μαζί μας εις τόν πρόγευμα. Τό προσφέρει ο κ. Δορσές και με παρακάλεσε να σάς προσκαλέσω, καθώς και τόν κ. Ζολλιέ.

— Ά, συγγνώμην! έλησμονήσα να σάς παρυσιάσω! είπεν ή μητέρα της Έλένης.

— Δεν είνε ώρα δι' έθιμοτυπίας, είπεν ο Πέτρος, τείνων την χείρα προς τόν πατέρα της φίλης του.

— Προπάντων μαζί σας, που έσώσατε ό,τι έχω προσφιλέστερον εις τόν κόσμον, ανέκραξεν ο κ. Ζολλιέ διαχτυκώς. Η σύζυγός μου και ή κόρη μου μου είπαν τί σάς όφείλω και...

— Σάς παρακαλώ, μήν εξακολουθήτε! είπεν ο Πέτρος με την βαθείαν του φωνήν, θέτων την χείρα επί τού βραχιόνος τού τραπέζιτου. Περισσότερα όφείλω εγώ εις αυτάς τας κυρίας άφ' όσα μου όφείλουν. Η πίστή των φίλων, όταν έπεριθάσθην υπό δυσμενείς όρους εις την 'Ωβέρνην, μου έκαμαν ένα μεγάλο καλό, που ποτέ δεν θα τόν λησμονήσω. Έπειτα τί φυσικώτερον παρά να προστατεύσω τας δύο πολυτίμους μου φίλας, που τας αγαπώ περισσότερον από τόν έαυτόν μου;

— Να θεωρήσετε τόν σπίτι μας σαν δικό σας, υπέλαβεν ο κ. Ζολλιέ, σφίγων την χείρα τού νέου, και σάς παρακαλώ να μη καταλύσετε άλλου όταν θα αποβιβάσθιτε. Ά, εις αυτό έπιμένω!

— Δέχομαι και σάς εύχαριστώ. Δέχεσθε όλοι να προγευματίσετε εις τόν πλοϊόν, δέν είν' έτσι;

— Μάλιστα, μάλιστα, απεκρίθησαν εν χορώ.

— Μπράβο!

Ο Καρχασιού παρουσιάσθη με τόν σκούφον εις τόν χέρι.

— Καπετάνιο μου, είπε, σάς ζητούν εις τόν σαλόνι.

Οι άξιωματικοί της Γαλλίας έγελούσαν.

— Βλέπετε, είπεν ευθύμως ο Πέτρος, δεν μου λείπουν ούτε τίτλοι ούτε τιμαί...

— Μά τά πήρατε με τόν σπαθί σας!

— Όχι, απεκρίθη ο Καρχασιού, με τόν ρεβόλβερ του και να με συμπαθάτε, κύριοι! Θα μάς έκαie όλους αν έκάναμε τί! Ά, τί παλληκάρι!...

Ο Πέτρος είχε τραπή εις φυγήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑΙ ΩΡΑΙ

Ο εύγνώμων άσθενής.

Εις την αίθουσαν οι ύπηρετεί έστρωναν τόν τραπέζι. Ένέα συνδαιτυμόνες! τί γασαρία!

Ο κ. Δορσές εκάλεσε τόν Πέτρον εις την καμπίνα του κ. Μπερτράν. 'Ητο όρθιος. Τού έπιασε και τά δύο χέρια, τόν εκύτταξε με μεγάλην συμπάθειαν και τού είπε με την γλυκυτέραν του φωνήν:

— Είθε εκλεκτή φύσις, πλάσμα έξαιρετικόν. Είμαι εύτυχής που σάς γνωρίζω και σάς σφίγγω ετην άγκαλιά μου σαν παιδί μου. Ο πατέρας σας πρέπει να είνε υπερήφανος για σάς!

— Ο πατέρας μου, κύριε, είνε άνθρωπος τόσον ύπερόχος, ώστε πρέπει να κάμω πολλά δια να φανώ άντάξιος του.

— Σάς συγχαίρω δια τά υϊκά σας αίσθήματα. Και ήλθατε να εύρετε τόν μαρκήσιον Ριονσαί εις τόν Βουένος-Άύρες;

— Μάλιστα, κύριε.

— Είδα αυτό τόν όνομα εις τόν Ταχυδρόμον της Πλάτας, αλλά δεν γνωρίζω τόν άνδρα. Είνε πολύς καιρός που δεν έδιάβασα τίποτε δικό του. Ταποϊήματά του είνε έξοχα. Πολύ εύχαρίστως θα κάμω την γνωριμίαν του, διότι θα μείνετε εις τόν σπίτι μου.

— Ά, κύριε, ύπεσχήθην να μείνω εις τού κ. Ζολλιέ.

— Τού Άλεξάνδρου Ζολλιέ, τού τραπέζιτου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λαμπρά! είμεθα φίλοι και θα σάς μοιρασθούμε. Άς όμιλήσωμεν τώρα περί τού φίλου μας Μπερτράν που καθώς βλέπω, θα μείνι εις τόν κρεβάτι άκόμη ένα μήνα. Δεν είθετε της ιδέας να τόν μεταφέρωμεν εις ιδιαίτερον θάλαμον τού Γαλλικού Νοσοκομείου; Πληρώνω, έννοείται, όλα τά έξοδα. Θα στείλω έδω τόν απαιτούμενον προσωπικόν δια την εκφόρτωσιν, ώστε να είθετε έλεύθερος από τώρα. Εις την ξηράν, θα είμπορέσατε να παρακολουθήσατε την θεραπείαν τού φίλου σας. Τί λέτε;

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Σεις, πλοίαρχε; ήρώτησεν ο Πέτρος.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΙΣΤΕΦΘ από τόν θεάτρον Κυδέλης, όπου με είχαν προσκαλέσει εις μίαν άπογευματινήν μοναδικήν. Όλη σχεδόν ή πλατεία γεμάτη παιδιά. Οι ήθοποιοί παιδιά. Οι συγγραφείς... παιδιά! Έπαίχθη ένα τρίπρακτον έθνικόν δράμα τού δεκαετούς κυρίου Γεωργίου Παππά και μία μονόπρακτος κομωδία τού έπαικτούς κυρίου Άλεξάνδρου, τού υϊού της Κυδέλης. Και εις τά δύο έργα έπαιξαν οι συγγραφείς οι ίδιοι, βοηθούμενοι από άλλα καλά παιδιά της αυτής σχεδόν ηλικίας. Εις τά διαλείμματα έγειναν και μερικά άπαρηγία ποιημάτων, (περιττά, διότι αυτά ήσαν γραμμένα από μεγάλους). Εις τόν τέλος προσεφέρθησαν εις τούς συγγραφείς-ήθοποιούς μπουπονιέρες. Και οι θεαταί έφυγαν κατευχαριστημένοι.

Είνε ανάγκη τώρα να σάς είπω, ότι οι όλγοι μεγάλοι που παρευρέθησαν εις αυτήν την παράστασιν διασκεδάσαν περισσότερον και από τά παιδιά; Τι καταλαβαίνουν τά παιδιά από έργα παιδιών! Αυτά οι μεγάλοι προσπάντων τά γουστάρουν. Εγώ τοιλάχιστον δεν θα ξεχάσω ποτέ τόν τρίπρακτον έθνικόν δράμα τού μικρού Γεωργίου «'Η Άλωση τού Μεσολογγίου». Αί τρείς πράξεις που άκούτε, μή σάς τρομάζουν. Ήσαν πολύ συντομώτερα από τά διαλείμματα. Εις την πρώτην παρουσιάζεται ένας Τούρκος. «Παλητόσυρμα!» τού φωνάζει ο Έλληνας καπετάνιος, τού δίνει μία κυρμπουρνιά, και από τόν κάτω.

Αυλαία. Εις την δευτέραν, ο Καραϊσκάκης, ο όποιος είνε άρρωστος, προτείνει εις τόν Μακρήν να υπάγη, με δύο χιλιάδες παλληκάρια να βοηθήσιν τούς Μεσολογγίτας.

— Δέχεται;

— Άκούς εκεί που δεν δέχομαι!

Τού δίδει τόν γιαταγάνι του, μεγαλειότερο άπ' αυτόν τόν ίδιον, τόν όλορό του, την εύχην του και ή αυλαία πέπτει. Εις την τρίτην πράξιν, μπάμ! μπούμ! Η Άλωση τού Μεσολογγίου... εις τά παρασκήνια. Κάτι λέγουν με πολύ θόρυβος και οι μικροί φουστανελλοφόροι που είνε εις την σκηνήν, αλλά δεν άκούονται από τούς πυροβολισμούς. Και τόν δράμα τελειώνει.

Άκόμη συντομώτερα είνε ή κομωδία «'Ο Συνταγματάρχης». Μία γρηά κυρία— έπτά ετών, — εισέρχεται εις τόν σπίτι τρο-

μαχμένη διότι την κυνηγούν άνδρες. «Με χρώδετε!» έρωτά τόν Συνταγματάρχην. «Μάλιστα!» Έρχεται ύστερα ένας άλλος. Μπασιζόνται, όμιλούν δια μονομαχίαν και έπειτα γίνεταί γάμος. Κάποιος θα πάρη την κόρην της γρηάς.

— Είνε εύμορρη; έρωτά.

— Μά δε βλέπετε τη μητέρα της; τού άπαντούν. Και αυλαία.

Αυτά τά παιδικά κομμάτια έχουν, βλέπετε την μεγαλειότεραν αρετήν: Τήν συντομίαν. Τελειώνουν σχεδόν πριν αρχίσουν. Και γελάτε, ό, πώς γελάτε! Και εις τόν δράμα και εις την κομωδίαν τά γέλια ήσαν τά ίδια. Δι' αυτό οι θεαταί έφυγαν τόσο εύχαριστημένοι. Και όταν οι θεαταί φεύγουν εύχαριστημένοι, είνε έπιτυχία, θρίαμβος. Η παράστασις άξίζει και πρέπει να επαναληφθί. Και αυτό, ως μανθάνω, θα γίνη την έρχομένην Κυριακήν, με είσοδον, χάριν κάποιου φιλανθρωπικού σκοπού.

Εύγε εις τά καλά και συμπληρωτικά παιδάκια! Είνε καιρός ναρίσωμεν τάσταία και να τά επανείσωμεν σοβαρώτατα δια τόν εύμορρον και χρήσιμον παιγνίδι των. Και αυτά που γράφουν, και αυτά που παίζουν.

Διασκεδάζουν τά ίδια, διασκεδάζουν τούς φίλους των, και συγχρόνως κάμνουν μίαν εύεργεσίαν, μίαν καλήν πράξιν. Μακάρι να τα έμμορνον όσα παιδάκια είμπορούν.

Έπειτα, ποιος ξέρει; Μετά δέκα χρόνια, ο μικρός αυτός Άλκος δεν είμπορεί να γράψη, έξαφνα μίαν κομωδίαν, άξίαν να την παιξί ή ίδια ή μητέρα του; Και φαντασθήτε τότε τόν καμάρι της Κυδέλης: να παίξη έργον τού γιου της!

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΑΡΑΧΝΗ

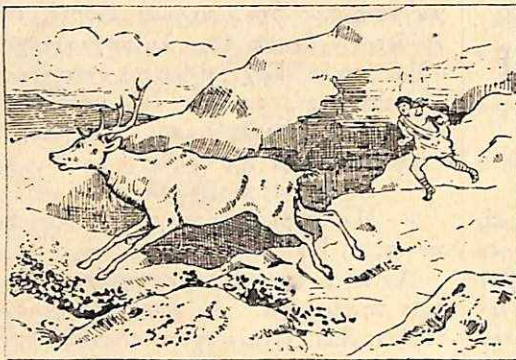
Ντυμένη στα μεταξωτά Λέει ή Πεταλούδα ετήν Άράχνη: — Τόσα έχεις πόδια γινούδωτά, Πανί που ύφαινευες, σαν άχνη, Και τού κοριού σου την άσχημία, Να δέρνη άφινεις τόση γύμνια; Κάλιο είχα να ήμουν σκουλήκι, Παρά ένα τέτοιο ρεζίλι!...

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΚΙ

— Τόσο άκάθαρτος είσαι ζω, Που με σε στιγμήν δε ζω, Και στιγμήν δε σε ζυγόνω... — «Κι' όμως, φίλε μου, αν δεν είχες Της γυαλιστερές μου τρίχες, (') Καθαρός δε έσσουν... Μόνο Με ρουάκια σκουισμένα, Λίγο θαμνοιάζεις... έμένα!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Γνωστό, πώς με τίς τρίχες τού χοίρου γίνονται ή καλύτερες βούτσες. — Γ. Π.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

3. Η χρυσόκερος έλαφος.

Ο Άηλος, τον οποίον ο βασιλεύς Εύρυσεύς επέβαλεν ύστερα στον Ηρακλή, δεν ήταν μὲν τόσο φοβερός, αλλά μακρός και κοπιαστικός και απαιτούσεν υπομονήν ανεξάντλητον, διότι έπρεπε νὰ πιάσῃ και νὰ φέρῃ ζωντανήν κι' απείρακτον τὴν χρυσόκερον έλαφον, τὴν Κερυνύην. Πρὸ πολλοῦ ἦτον γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν τόπον τὸ ἀλλόκοτον και ὥραϊον αὐτὸ πλάσμα μετὰ τὰ χάλκινα πόδια, μετὰ τὰ χρυσὰ κέρατα, τὸ γοργὸν σὺν τὸν άνεμον.

Ἐπὶ ἐν ἑτὸς ὁλόκληρον ὁ Ηρακλῆς κατεδίωξε τὴν έλαφον. Πολλὰς φορές τὴν έβλεπεν ἀπὸ μακρῶν, αλλά ποτὲ δὲν κατάρθωνε νὰ τὴν φθάσῃ. Οἱ μῆνες έπερνοῦσαν κι' ἐκείνη τοῦ ἐξέφευγε σὺν φάντασμα. Ἐπὶ τέλους ὁ Ηρακλῆς έστήσε μίαν παγίδα μέσα σὴν ὁποίαν ἡ έλαφος ἤμπορούσε νὰ πιασθῇ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

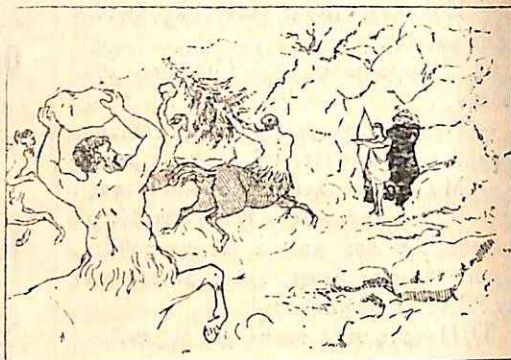
Τότε τὴν κατεδίωξε σ' ὅλο τὸ βουνὸ γιὰ νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὴν παγίδα. Πρὸς μεγάλην του χαρὰν ἐκείνη έπεσε τέλος 'ς αὐτὴν κι' ἐπιάσθη. Ὁ Ηρακλῆς τῆς έδεσε καλά τὰ πόδια μετὰ μαλακὰ σχοινία, ὥστε νὰ μὴ πληγωθῇ, τὴν έφορτώθη σὺν ὤμον και τὴν ἐπήγε σὼαν και ἀβλαβῇ στὸν Εύρυσεά.

4. Ὁ Εὐρυμάνθιος κάπρος.

Ἐνθουσιασθεὶς ποῦ εἶχε σὴν κατὰ τὴν τὴν περίφημον έλαφον, ὁ Εύρυσεύς ανέθεσε στὸν Ηρακλῆ νὰ κάνῃ

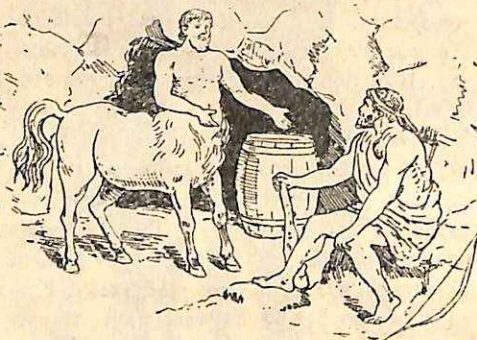
κάτι ἀνάλογον, αλλά πρὸ δυσκολοῦ ἀκόμη: δηλαδή νὰ πιάσῃ και νὰ τοῦ φέρῃ ζωντανὸν ἓνα ἀγριογούρουνο ποῦ ἐρήμαζε τοὺς κάμπους και τὰ περιβόλια γύρω σὲ μίαν πόλιν λεγομένην Εὐρύμανθος κι' εὐρισκομένην μέσα στὰ βουνὰ τῆς μέσης Ἑλλάδος.

Οἱ ποιμένες ποῦ ἐξοῦσαν 'ς αὐτὰ τὰ βουνὰ μετὰ τὰ κοπάδια τους, κοιμῶμενοι εἰς ὑπαίθρο ἀπάνω σὲ χονδρὰς

βελόνιζες, ὅπως και σήμερα ἀκόμη, πολλὰς φορές ἐπεχείρησαν νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ θηρίον, αλλά δὲν τὸ κατάρθωσαν πάντα ἐγρύϊζαν καταπληγωμένοι ἀπὸ τοὺς χαυλιόδοντας τοῦ κάπρου.

Ἀφοῦ ἔκαμε πολλῶν ἡμερῶν δρόμο χωρὶς νὰ εὕρῃ οὔτε ἓνα μονοπάτι, ἀνάμεσα σ' ἄγρια βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας και τῆς Τύριθος, στὸ δρόμο του ὁ Ηρακλῆς μέσα στήν ὁποίαν ἐξοῦσαν πολλοὶ Κένταυροι. Ὅπως ἐνθυμῆσθε, ὁ Ηρακλῆς εἶχεν ἀνατραφῇ ἀπὸ ἓνα γέρο Κέν-

ταυρο και δὲν τοὺς ἐφοδεῖτο καθόλου. Ἐμῆλκε λοιπὸν εἰς τὴν σπηλιὰν και ἐζητήσε φιλοξενίαν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ Κένταυροι ἐβγήκαν, αλλά ἓνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Φῶλος, τὸν ἐδέχθη μετὰ καλωσύνην και τοῦ ἐπέτρεψε νὰ περάσῃ τὴν νύκτα μέσα εἰς τὴν σπηλιὰν.

Ὁ Ηρακλῆς ἐπεινοῦσε κι' ἐδιψοῦσε. Κυττάζων τριγύρω του εἶδεν, ἓνα βαρέλι εἰς τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς και μετὰ τὸ βλέμμα ἐρωτᾷ τὸν Φῶλον ἂν ἤμπορῇ νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγο κρασί.

—Ναί, ἔχομε ἐδῶ κρασί, τοῦ λέγει ὁ Φῶλος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδῇ τὸ βλέμμα τοῦ Ηρακλῆ. Μὰς τῶχαι δώσει ὁ θεὸς τῶν ἀμπελίων, ὁ Διόνυσος, τὸν ὁποῖον ἄλλοι ὀνομάζουν Βάκχον, και γιὰ μᾶς τοὺς Κενταύρους εἶνε ροδόσταγμα. Δὲν ἤμπορῶ ὅμως νὰ σοῦ δώσω. Ποτὲ δὲν τὸ ἀνοιξε κανεὶς, οὔτε τολμῶ νὰ τὸ τρυπήσω, γιατί ἂν τὸ μυρισθῇ οἱ ἄλλοι Κένταυροι, θὰ γυρίσουν πίσω και θὰ με σκοτώσουν ἀμέσως.

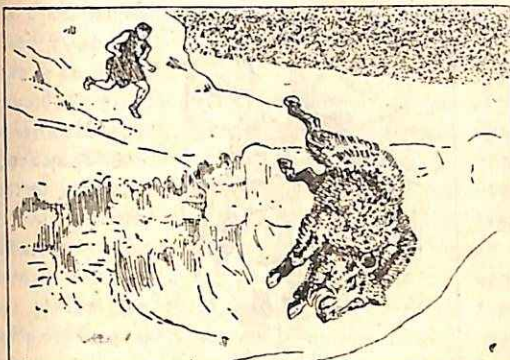
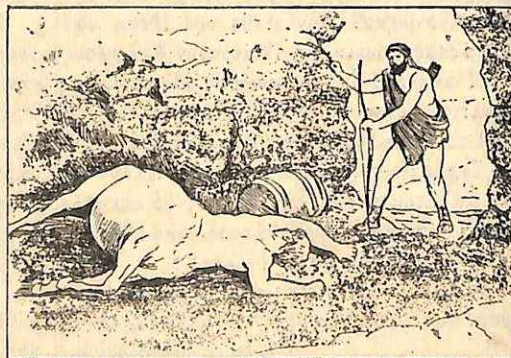
Ὁ Ηρακλῆς ἐθύμωσε δὲν τὸν ἐμελε καθόλου τί θὰ ἐγίνετο ὁ καλὸς ὁ Φῶλος ποῦ τὸν εἶχε φιλοξενήσει. Ὅπως ἐσυνείθιζε πάντοτε, ἂν και μετανοῦσε κατόπιν, ἤθελε και καλὰ νὰ κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του. Χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς παρακλήσεις τοῦ Κενταύρου, ἀρπάξει μίαν μεγάλην πέτρα, ξεπατώνει τὸ βαρέλι και πίνει ὅσο ἤθελε.

Μετ' ὀλίγον ἀκούεται ἀπὸ μακρῶν ποδοβολητὸ ὀλόγων. Τὸ λαγγάδι ἐγέμισε ἀπὸ ἓνα πυκνὸ σύννεφο σκόνης και ἡ βοή ὅλα κι' ἐφθανε. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι οἱ Κένταυροι εἰσέβαλαν εἰς τὴν σπηλιὰν. Καθὼς εἶδαν τὸ βαρέλι γυμνὸ κατὰ γῆς, και 'κεῖ ἐμπρὸς τους τὸν ἄχαριστο γίγαντα, τὸν αὐθάδη κλέφτη, ὁ ὁποῖος ἐπληρώσε μετὰ κλεψιάν τὴν φιλοξενίαν τους, οἱ Κένταυροι ἐγείναν ἔξω φρενῶν.

Βγαίνουν μετὰ ὀρμήν ἀπὸ τῆς σπηλιᾶς, ἀρπάζουν χονδρὰς βράχους, ξεριζώνουν πεῦκα και ξαναγυρίζουν σὺν λαίλαχ' νὰ ἐξοντώσουν τὸν κλέφτην.

Ὁ Ηρακλῆς ἀρπάζει τὸ τόξον του και τὰ βέλη του και τοὺς περιμένει μετὰ θάρρος εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς σπηλιᾶς. Ἐρρίψε τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ βέλη του, τὰ ὁποῖα εἶχε βουτήξῃ εἰς τὸ αἷμα τῆς Ὑδρας, και ἔπειτα κοιμμένα δαυλιὰ ποῦ ἀρπάζε ἀπὸ τὴ φωτιά.

Πολλοὶ Κένταυροι ἐφρονέθησαν, οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Μόνον ὁ Φῶλος εἶχε μείνει εἰς τὴν σπηλιάν' ἀπὸ περιέργειαν, ἐνῶ ὁ Ηρακλῆς κατεδίωκε τοὺς Κενταύρους, αὐτὸς ἐπῆρε ἀπὸ γάμω ἐν ἀπὸ τὰ δηλητηριασμένα βέλη. Δυστυχῶς δὲν ἐπροφυλάχθη, αλλά τοῦ ἐπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια μετὰ τὴν μύτην κάτω

ἀπὸ τὰ ἴδια βουνὰ και τοὺς ἰδίους κάμπους στὸ Ἄργος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

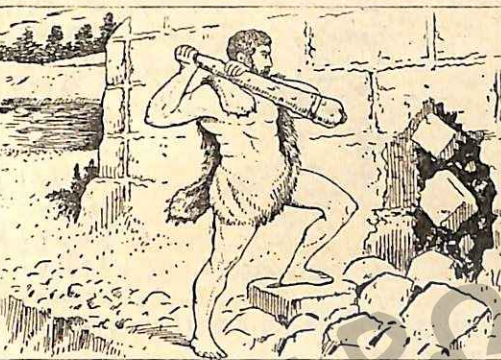
5. Ὁ κόπρος τοῦ Αὔγειου.

Ὁ Αὔγειας, βασιλεὺς τῆς Ἠλίδος, εἶχε τρεῖς χιλιάδες κεφάλια ζῶα στὸς σταύλους του, και αὐτοὶ οἱ σταῦλοι τοῦ εἶχαν τριάντα χρόνια νὰ καθαρισθῶν. Ἡ κοπρία εἶχε συσσωρευθῇ τόσο πολὺ, ὥστε τὰ κτήρια οὐδὲν ἐξηφανίζοντο ἐντελῶς, τὰ δὲ βώδια δὲν

ἤμποροῦσαν πλέον οὔτε νὰ ἐμβοῦν οὔτε νὰ ἐξοῦν.

Ἐνας στρατὸς ὁλόκληρος, ἐργαζόμενος ὁλόκληρον ἔτος, μόλις θὰ ἤμποροῦσε νὰ καθαρίσῃ τὸν τόπον, και αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τὴν ανέθεσεν ὁ Εύρυσεύς στὸν Ηρακλῆ.

Ἐπρεπε νὰ κάμῃ τοὺς σταύλους τόσο καθαροὺς ὥς νὰ ἦσαν καινούργιοι, και γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ δὲν τοῦ ἐδίδετο διορία παρὰ μόνον μίαν ἡμέραν.

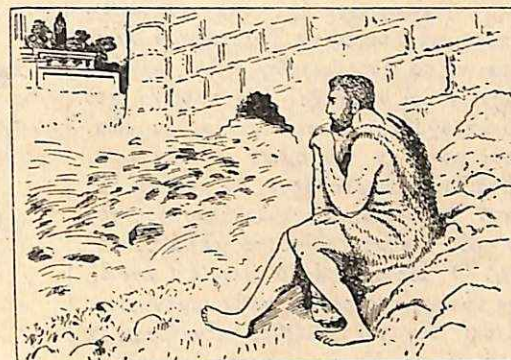
Μόλις ὁ Ηρακλῆς ἐφθασε εἰς τὴν Ἠλιδά, ὁ βασιλεὺς Αὔγειας τὸν ὠδήγησε νὰ ἰδῇ τοὺς σταύλους, και τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ ὡς ἀνταμοιβὴν τριακόσια κεφάλια ζῶα, ἂν θὰ ἤμπορούσε νὰ καθαρίσῃ τὸν τόπον εἰς μίαν μόνον ἡμέραν.

Ὁ Ηρακλῆς ἔκαμε μετὰ προσοχὴν τὸν γύρον τῶν κτηρίων, τῶν εὐρισκομένων κυκλιῶς γύρω εἰς μίαν αὐλὴν ἀγροκηπίου, μέσα εἰς ἓνα ὑψηλὸν τεῖχος.

Παρατήρησεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ κοντὰ ἓνας ποταμός, ὁ Ἀλφειός, κι' ἀπέφαι-

σεις νὰ στρέψῃ διαμέσου τῶν σταύλων τὸ ρεῦμα του. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ νερὸ θὰ παρέσυρε τὰς ἀκαθαρσίας. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἄρχισεν ἀμέσως νὰ ἐκτελῇ και αὐτὸν τὸν ἀθλον.

Ἐσκαψὲ πρῶτα ἓνα γάνθακα στενὸν ἀλλὰ βαθύν, ἀπὸ τὸν ποταμὸν ἕως τὸ τεῖχος, και ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἐλθῇ τὸ νερὸ προτοῦ τελειώσῃ τὰς προετοιμασίας του, ἐφραξὲ τὸν γάνθακα μετὰ ἓνα σωρὸν λίθους.

Ἐπειτα, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ τεῖχος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμιν ἓνα ρήγμα πλώριον ποῦ συνεκοινῶνει μετὰ τὸν γάνθακα. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῶν σταύλων, ἔκαμε και δευτέρον ρήγμα στὸ τεῖχος και ἐσκαψὲ νέον γάνθακα πρὸς μεγάλο ἀπὸ τὸ πρῶτο, τὸ ὁποῖον ἔνωσε μετὰ τὸν ποταμὸν ὀλίγο πρὸς κάτω.

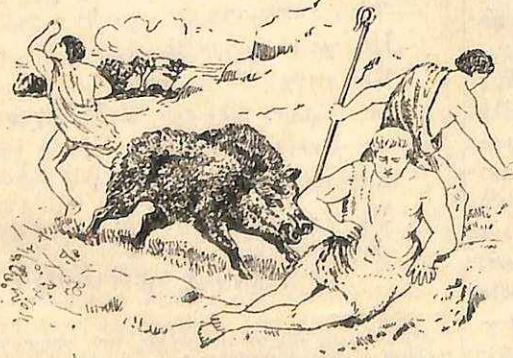
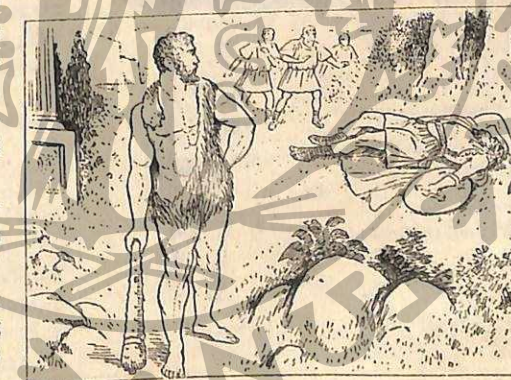
Ὅταν ὅλα ἐτοιμάσθησαν, ἐπέστρεψε στὸ πρῶτο γαντάκι και ἐγάλασε μετὰ τὴν τσάπα τὸν φραγμὸ ποῦ εἶχε κάμει. Τὸ νερὸ ἐπήρθη μέσα στὸ γαντάκι και τὸ ρεῦμα ὥρμησε παρασύρον, ὅτι εὐρίσκειν ἐμπρὸς του.

Ἀπὸ τὸ ρήγμα τοῦ τεῖχους ὁ χεῖμαρρος ἐχύθη μέσα στοὺς σταύλους. Ὁ Ηρακλῆς ἐτρέξε στὸ ἄλλο τεῖχος και πρὸς μεγάλην του χαρὰν παρετήρησεν, ὅτι τὸ ὀρμητικὸ νερὸ εἶχε δισπλῆσει τὸ κτήριον πέρα - πέρα και ἐχύνετο ἀπ' ἐκεῖ πολὺ πρὸς ἀκάθαρτο ἀπὸ ὅ,τι ἦτον ὅταν ἐμπῆκε.

Τότε ὁ Ηρακλῆς ἐκάθησε και ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἐμένειν ἐκεῖ, κυττάζων τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ σταματᾷ, παρέσυρε μεγάλους σωροὺς κοπρίας.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἐκόντευε νὰ δύσῃ, ὁ Ηρακλῆς παρετήρησεν ὅτι τὸ νερὸ ἐτρέχε πλέον καθαρὸ. Τότε ἐσηκώθη κι' ἐτρέξε εἰς τὴν θύραν τοῦ σταύλου. Τὴ θέαμα εὐχάριστον! Οἱ σταῦλοι, εἶχαν μίαν καθαριότητα τελείαν, σὺν νὰ τοὺς εἶχαν κάμει μόλις πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Ηρακλῆς ἄρχισε τότε γρήγορα γρήγορα νὰ γεμίσῃ πάλιν τὰ γαντάκια μετὰ τὸ γῶμα ποῦ εἶχε σηκώσῃ τὸ πρῶτο, και ἐπανεφραξὲ τὸ ποτάμι εἰς τὴν κοίτην του.

Όταν έτελειώσαν, είχε πιά νυκτώσει. Έπερίμενε λοιπόν να ξημερώσει ή άλλη μέρα για να παρουσιασθή στον βασιλέα Αύγειον και να ζητήση την αμοιβήν του του υπεσχηθέν: τριακόσια κεφάλια ζώα. Προς μεγάλην του όμως αγανάκτησιν, ο βασιλεύς προσεπάθησε να του τὰ ξεφύγη. Ίσχυρίσθη ότι τους σταύλους του δεν τους εκαθάρισεν αυτός αλλά το ποτάμι. Ο Προκλής επέμεινεν, ότι και όμως ούτως επέφερε τον καθαρισμόν τους, και ότι δεν τον ενδιέφερε τον βασιλέα με τί μέσον το είχε καταφέρει αυτό το πράγμα. Και του προσέθεσε:

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

[Το βραβευθέν Διήγημα του 130ου Διαγωνισμού]. (*)

Λάμπει ο ήλιος επάνω στο γυαλί του παραθύρου μου, μα ένα μαύρο νέφος, μεγάλο, πλατύ, σκεπάζει τον ορίζοντα προς το Βορρά και ολοένα κοντεύει. Σε λίγο ή ήμερα θα γίνει σαν αύγη πριν φέξη. Δεν πάω έξω.

Θα καθίσω στο παράθυρό μου να ιδώ τες βροχιές που θα πέφτουν σαν βόλια μέσα στη θάλασσα την ήσυχη.

Σου δίνει μια Αλήθεια τι όμορφα...

Νά, αρχίζουν οι πρώτες τρύπες στο νερό... τί άστειό!... Δεν πάω έξω. Μπα! ή φωτογραφία του Νέλλου έπεσε κάτω απ' τη θέσι της.

Και σύ, μικρή μου, βλέπω είσαι άτυχη όταν ο ουρανός είναι μαύρος, όπως το πρωτότυπό σου. Τι χάσεις; Θυμάσαι, νεανία, τί έπαθες μια φορά που ήσουν μικρός;

Δεν ξέρω αν πήγαίνες ή αν ήρχεσο απ' το νηπιαγωγείο. Μα φρονώ πως θα

«Ποζάτος...»

(*) Η κρίσις δημοσιεύεται εις την σελίδα 310.

«Αρχίζει να δυναμώνει...»

σε καλονυχτίζει με την έντολή να την προσέχης.

Η βροχή, στην αρχή είνωνική λίγο, σ' άρσιζε να περπατήσεις κάτω απ' την ομπρέλλα.

«Μα έφαγα 6666...»

πάρης και με τα δυό σου χέρια την κινητή σου στέγη.

Μα έφαγα, 666, 6666, κραυγές φρικτές ανέμων, βροντές, νεροποντή, ανεμοστρόβιλοι, πόρ' το καπέλλο του Νέλλου πάνω. Κάνει ο φτωχός να τ'άρπάξη, χάνει την ισορροπία, πόρ' τονε το Νέλλο κάτω.

Μα την ίδια τη στιγμή, το καπέλλο σου, πιστό σε σένα, έπεσε εις το πλαί σου. Το παίρνεις, περσιουλές;

«Πάρ' τονε κάτω!»

λέγεσαι ν' ετοιμάζεσαι να πάρης δρόμο πάλι, όταν παρατηρείς την ομπρέλλα σου ανεμοστρεμμένη. Δεν την πετάς όμως. Για καλό και για κακό δεν βάζεις ουδέ το σκουφάκι στο κεφάλι σου, αλλά το κρατείς δυνατά στο χέρι και βολίζεις προς το σπίτι με το κεφάλι σκυφτό, το

ήρχεσο, γιατί τα νέφη ήταν τόσα πολλά την ήμερα εκείνη και οι πρώτες ρανίδες της βροχής έδιναν τόσες υποσχέσεις πληθύνσεως, ώστε αν ήσαν να έφρευες απ' το σπίτι, ή μαμμά σου δε θα σάφινε. «Ωστε ήρχεσο απ' το νηπιαγωγείο. Σου δίνει λοιπόν ή παιδονόμος μια όμπρέλλα που έφτανε ακρωτιάς ως το μέτωπό σου, και

«Με βήμα άργό...»

τεινες την ανεμοστρεμμένη όμπρέλλα σου κι' έκρυψες έδω από κάτω το κεφάλι σκυφτό σκυφτό και τρομαγμένο. Σά να ήθελες να σε λυπηθούν, πονηρέ!..

Επί δε του ύδατος της όμπρέλλας, αν επήδων φανταστικά νερίσματα, τα όποια έχανοντο αμέσως ανάλυσμένα εις καπνόν!

«Το κεφάλι σκυφτό, σκυφτό...»

ΩΡΑΙΟΠΑΘΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ο ισχυριζόμενος, ότι ή δημώδης γλώσσα είναι ή καθαρεύουσα διεφθαρμένη, είναι σαν να λέγει ότι ή τουπανίσσα είναι Κυρία παρεμειλημένη.

Αί μεγαλύτεραι εύφρονι ν' αί μεγαλύτεραι άνοησάι των ποιητών έφείλονται εις την όμοιοκαταληξίαν.

Παραπονούμεθα διά την άσθενή μνήμην μας, ενώ θα έπρεπε μάλλον να παραπονούμεθα διά την άσθενή λήθην μας.

Θέλεις να ένθουσιάσης τον σύγχρονον Έλληνα; Άμα τον συναντήσης, έξομολογήσου εις ούτον πόθεν έρχεσαι και που πηγαίνεις.

Θά έλθω έποχή που οι τραγωδίαί, όπως αί θηριομαχίαι, θα έμποδίσουν διά της Άστυνομίας. Δ. ΓΡ. Κ.

βήμα άργό και την ψυχή πούς ξερεί σε τί σκέψεις βυθισμένη. Στο τέλος του δρόμου, υπήρξες άστειότατος πού για να μη άντικρύσης τα μάτια της καλής σου μαμμάς, τ'όθυμωμένα κατ' την ύποθεσί σου, τους έπρό-

Η ΑΧΛΑΔΙΤΣΑ

Έπληρα από τον περιβολάτην ένα χειμώνα τη μικρή άχλαδίτσα, ένα κλωνάρι με ριζίσσες σαν ροδοκόκκινα, άπλάα χερσάκια, τυλιγμένο σε λινάτσα, να μην καηότατος πού για να μην άντικρύσης τα μάτια της καλής σου μαμμάς, τ'όθυμωμένα κατ' την ύποθεσί σου, τους έπρό-

Το φύταβα βαθιά, στο μαλακό το χώμα, το ζεστό απ' την κοπριά, τυλίξα το κορμάκι του, το αδύνατο, με πανί, να μη μου το παγώσει το άριζέ και κάθε πρωί το κύττωζα στοργικά πού λίγο-λίγο πετούσε ματάκια, κι' από τα ματάκια ξετρύπωναν φυλλαράκια, κι' έμεγαλώνον και πρασίνιζαν κι' εχαίροντο τον ήλιο και την άνοιξη.

Όσο ήταν ένα κλωνάρι, τόσο δά, λιανό, σαν μαλακή βεργούλα και ψηλό, ως ένα μπόδι μικρού παιδιού, ή άχλαδίτσα ήταν έλεύθερο φυτό, πού έμεγαλώνε ήσυχα, δίχως να το πειράζουν τα στοιχεία, δίχως να νοιάζεται γι' αυτό κανένα πλάσμα. Ο άέρας πού άνεμόδερε άλλα δεν-

τρα, τα μεγάλα, και τα τυραννούς, έδιάβαινε άλλά απ' αυτό, το χάιδευε λιγάκι με ίπποσιμό μεγάλο ανθρώπου προς μωρό παιδάκι, και τ' άφινε να χαίρεται. Τα πουλιά δεν το πλησίαζαν, τί να το κάνουν πού δεν είχε ούτε κλωνιά για να σταθούν, ούτε φυλλωσιά για να κρυφτούν, να τραγουδήσουν.

Τώρα ή άχλαδίτσα μου μεγάλωσε, είναι τριών χρόνων, φιλόκληρη και βεργολυγερή, γεμάτη από κλαδάκια φουντωμένα με χλωρά φύλλα. Πέταξ' ένα μπόδι, έτσι διαμιάς, πού πάει να φτάση τη μάντρα του περιβολιού και να βγή έξω. Έχει μια άνυπομονησία και μια ζωηρότητα!.. Το κορμάκι έγέμισε και γυαλίζει από μέσ' απ' το φλοιό, τον λεπτότατο σαν γάζα, ή χλωρή της σάρκα. Κι' έγεινε μια παιγνιδάρα... «Ολη μέρα φλουρεί και σιεύεται» δεν άφινε άέρα να μην το τραβήξη προς αυτήν έκείνο την άγκυλιάζε έσθονικά, έκείνη μητζει ένα γέλιο, συμμαζεύει τα φύλλα της, σκύβει χαμηλά και του ξεφύγει.

Στους σπουρχίτες πού διαβαίνουν άπλωμένοι τα κλαράκια της, σαν άγκυλιτσες, και

τους προσκαλεί στη όροσιά της. Οι μάγκες του άέρος χώνονται, πηδούνε, κυνηγούνται, τσιμπούν τα φύλλα της, σκουπίζουν τες μυτίτσες τους, την κοτσιλουν και στερουγίζουν.

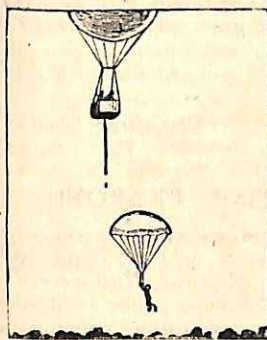
Μα όσο περνάει ο καιρός, κι' όσο φεύγει το καλοκαιράκι, τόσο και ή χαρά της άχλαδίτσας την άφινει ή αλώα κοπέλλα των φυτών αρχίζει λίγο-λίγο να υποφέρει. Ο άέρας δεν είναι πάντα μαλακός, κάποτε τώρα φυσά ήρμισμένος και την δέρνει. Ο ουρανός δεν είναι πάντα τώρα γαλανός κι' ο ήλιος παντοτεινός προστάτης της. Η μέρα σκοτεινιάζει, ή μπόρα χτυπά τα φύλλα της, το άριζέ της τα μαράνιει και τα βλέπει ένα-ένα να της πέφτουν.

Όπως το παιδί το ξένοιαστο πού όσο μεγαλώνει νοιώθει κι' υποφέρει, έτσι κι' ή μικρή μου άχλαδίτσα αρχίζει τώρα να αισθάνεται πως και ή ζωή των φυτών δεν είναι πάντα εύχρηστη και ξένοιαστη, πως όσο μεγαλώνουμε κι' αυτά, τόσο και τα δακανά τους...

ΕΨΙΛΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον πείραμα

Έσχάτως εις την Ρωσίαν έγεινεν ένα πολύ περίεργον πείραμα. Έπρόκειτο να δοκιμασθή εν άλεξιπτωτον τελειοποιημένον. Ο έφευρέτης του μηχανήματος

τούτου άφείθη από το σκαφίδιον ενός άεροστάτου εξ ύψους διακοσίων μέτρων και κατήλθεν επί του εδάφους ήρεμώτατα. Η εικών μας, από στιγμιότυπον φωτογραφίαν, παριστά τον έφευρέτην καθ' ήν στιγμηνάισε το σκαφίδιον του άεροστάτου.

Μία ιδέα

Βεβαίως το κέλυφος αυτό, πεταγμένον εις τον κήπον πρό πολλού, είχε

γεμίτη χώμα, όπου ήμπόρεσε να ριζώση, ο σπόρος της φραουλιίδας. Έγεινε τυχαίως, αλλά δεν έμπορεί άρα γε να το κάμνη κανείς συστηματικώς; Θα είναι ώραϊον να έρχωνται έτσι εις το τραπέζι όλόκληρες φραουλιίδες καιί προσσηκλημένοι να δρέπουν μόνοι των τες φραουλιέτσων.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Μαγική εικών

Αυτός ο άνθρωπος έχασε το ξυράφι του. Είμπορείτε να το εύρετε;

β.) Παίγνιον

Έστιάη υπό του Συρανό δε Μπερζέραι

Νά τοποθετηθούν εις τα έννέα τετρα-

γωνίδια οι αριθμοί από του 1 μέχρι του 9, ώστε το άθροισμα παντού, καθέτως, όριζοντίως και διαγωνίως, να είναι 15.

γ.) Δογοπαίγνιον

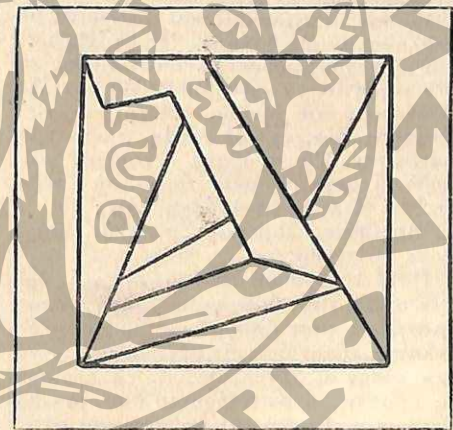
Έστιάη υπό του Σκλαβωμένου Αετιδέως

Ποία έρη δεν είναι γραμμένα εις τον Χάρτην;

Αήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 33ου φύλλου

α.) Τίς πώς σχηματίζεται το τετράγωνον από τα όκτώ τεμάχια;

β.) Ζαχαρίας, Ίερεμίας, Μαλαχίας, Ησαΐας, Μιχαΐας.—γ.) Γονείς δι' αί-δεύθαι.

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κερ. Β.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ

(Κατά τον Μόσχον)

Θρηνητικά στενάξατε, κοιλάδες και δ-
δωρ της Δωρίδος, και σεις ποταμοί, κλαύ-
σατε τον σαγηνευτικόν Βίωνα. Φυτά θρη-
νήσατε, ἄλση γογγύσατε, ἄνθη κλίνετε
τά λυπημένα σας στελέχη, ῥόδα ἐνδυθῆ-
τε πένθιμα, και σεις ἀνεμώναι· εὐκλινθε,
ψάλλε τὸ τραγοῦδι σου καὶ φυλλορρόησε
τὰ πέταλά σου· ἀπέθανεν ὁ ῥαῖος
τραγουδιστής. Ἀρχίσσατε, Μοῦσαι Σικε-
λικαί, ἀρχίσατε τὸ πένθος!

Ἀηδόνες ὀδυρόμεναι μέσα εἰς τὰ λυ-
κνὰ φύλλα, ἀγγεῖλατε εἰς τὰ νάματα τῆς
Σικελικῆς Ἀρεθούσης, ὅτι ἀπέθανεν ὁ
Βίων ὁ βουκόλος καὶ ὅτι μ' αὐτὸν καὶ
τὸ μέλος ἀπέθανε κ' ἐχάθη ἡ Δωρική
ὠδή!

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχί-
σατε τὸ πένθος.

Στυμμόνιοι κύκνοι, θρηνήσατε λυπη-
τερὰ πλῆσιον τῶν ὑδάτων καὶ μετ' ἑο-
ρῶν στόνους ψάλατε τὴν πένθιμον ὠ-
δήν, τὴν ὁποῖαν ψάλλει ἡ φωνὴ σας
κατὰ τὰς μεγάλας σας θλίψεις. Εἰπέτε
δὲ εἰς τὰς Οἰαγρίδας κόρας, εἰπέτε εἰς
ὅλας τὰς Νύμφας, ἐχάθη ὁ Δώριος Ὀρ-
φεύς!

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχί-
σατε τὸ πένθος!

Ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος ψάλτης δὲν μέλ-
πει πλέον τὰς ἀγέλας, δὲν τραγουδεῖ πλέον
καθήμενος κάτω ἀπὸ τὰς ἐρήμους δρύς,
ἀλλὰ πλῆσιον τοῦ Πλούτωνος ψάλλει τὸ
μέλος τῆς Λήθης.

Τὰ ὄρη εἶνε ἀφωνα, ἄφωνα κ' αἱ ἀ-
γελάδες ὁποῦ φαιδραὶ ἐπλανῶντο κ' ἔβο-
σκον πλῆσιον του.

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχί-
σατε τὸ πένθος.

Τὸν πρόωρόν σου θάνατον ἐκλαυσεν,
ὁ Βίων, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων· καὶ οἱ
Σάτυροι ἐθρήνησαν, καὶ οἱ Παιῖνες ἐ-
στενάξαν διὰ τὸ τέλος σου, εἰς τὰ δάση
ἐκλαυσαν αἱ Κρανίδες καὶ τὰ ὕδατα με-
τεβλήθησαν εἰς δάκρυα. Ἦ δὲ Ἡχὼ εἰς
τοὺς βράχους ὀδύρεται, διότι σιωπῇ καὶ
δὲν μιμείται τὰ χεῖλη σου. Διὰ τὸν ὀλε-
θρόν σου, τὰ δένδρα ἀπέρριψαν τοὺς
καρπούς των, τὰ δὲ ἄνθη πάντα ἐμα-
ράνθησαν. Τὰ πρόβατα δὲν εἶχον γάλα
οὐδὲ αἱ κυψέλαι μέλι· ἀφοῦ οὐκ ἀπέθα-
νες, τί ἀνάγκη νὰ πόρῃς μέλι;

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχί-
σατε τὸ πένθος.

Ποτέ τὸν τῶσον δὲν ἐθρήνησεν ὁ δελ-
φιν παρὰ τὰς θαλασσίας ἀκτῆς, ποτέ
ἐπάνω εἰς τοὺς ἀπορῶγας βράχους δὲν
ἐκλαυσε τῶσον ὁ ἀετός, οὔτε ποτέ ἐστένα-
ξαν τῶσον αἱ ἀλκυονίδες εἰς τὰ ἀφρισμέ-
να κύματα, ὅσον ὠδύροντο διὰ τὸν θά-
νατον τοῦ Βίωνος αἱ ἀηδόνες καὶ αἱ χε-
λιδόνες πάσαι, τὰς ὁποίας ποτέ ἔτερες,
τὰς ὁποίας ἐδίδασκες ποτε νὰ λαλοῦν· καὶ
καθισμένοι εἰς τοὺς κλώνους λυπητερά
ἐθρήνουν· τὰ δὲ ἄλλα πτηνὰ ὑπελάμβα-

νον: «Λυπεῖσθε καὶ πενθεῖτε, καὶ ἡμεῖς
ὥσαν καὶ σὰς λυπούμεθα».

Ἀρχίσατε, Μοῦσαι Σικελικαί, ἀρχί-
σατε τὸ πένθος.

Παπαρούνα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Ἄς' ἄρμα του ὁ Φοῖβος λάμπει
καὶ τοῦ γελῶν οἱ κάμπιοι
μὲ κάποια συστολή.

Ἰστὴν πράσινη στολή,
ποῦ σκέπει ὅλη τὴ Φύσι
λές, Κάποιος ἔχει χύσει
μὴ θέα μυρωδιά.

Κρυμμένα τὰ πουλιά
ἐστὰ φύλλα τραγουδοῦνε,
μ' ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰ τους
ἀφίρουν τὰ κλαδιά τους

κι' ὥσαν τρελλὰ πετοῦνε...
Τοῦ γρύλλου ἡ μουσικὴ
δὲν παύει ν' ἀντηχῇ...

...Στοῦ Φοῖβου τὸν καθρέφτη
κάθε ναυτάκι πέφτει
ἀπ' τὸ ψηλὸ καράδι
καὶ μετ' ἡμέρας τοῦ ἀρχίζει
τὴ θάλασσα νὰ σιγῇ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνάδει
φωτὶς μετ' ἄλογα του
ποῦ φθάνουν ὥς τὰ κάτω,
Κι' ἐνδὼς ἀνεβαίνει
καὶ ἐστὶ ζεῖνθ' ἀγγίζει
κάθε ποτὶ σωπαίνει

κι' ὁ γρύλλος ἀπομένει
μονάχος νὰ τζιρίξῃ...

Κῦμα

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Μέσ' ἐστὶ μικρὴ τοῦ κούνια μετὰ τὰ ὀλό-
λευκα σκεπάσματα τὰ στολισμένα μετὰ ὠ-
ραῖες δαντέλλες, μετὰ τὴν κάτασπρη κου-
νουπιέρα, κοιμάται τὸ ῥαῖο παιδάκι.
Γλυκὸ χαμόγελο πλανᾷται ἐπὶ μισοκλει-
σμένα χεῖλιά του, τὸ ὀλόξανθο σγου-
ρὸ κεφαλάκι του ἀκουμπᾷ ἀπαλὰ ἐπὶ
μαξιλάρη. Ἡ δαντελλένια σκουφίσα
τοῦ γυρμένη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφίρει μὴ
χρυσὴ μπουκλίτσα νὰ ξεφευγῇ. Τὸ ῥαῖο
δομάτιο τοῦ παιδιοῦ φωτίζεται γλυκὰ
ἀπὸ τὸ κανδυλάκι. Δίπλα ἐπὶ μωρὸ σὲ
μὴ πολυθρόνα καθέεται ἡ μητέρα καὶ
φυλάει τὸν ὕπνον τοῦ ἀγαπημένου της.
Πότε τὸ ναυορῖζει μετὰ γλυκὰ τρα-
γουδία της, πότε σκύβει σιωπηλὴ καὶ
καμαρώνει τὸν ὕπνον τοῦ ἀγγελουδιοῦ.
Μέσ' ἐπὶ χρυσῇ του ὄνειρα θὰ τὴν βλέπῃ
σιμὰ τὸν σὺν τὸν φυλάκα ἀγγελόν του
νὰ φρουρῇ τὸν ὕπνον του, τὸ χαμόγελό
του τὴν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν τόση ἀγάπῃ
της! Πῶς φαίνεται ἡ περιφάνεια ἐπὶ
πρόσωπο τῆς καλῆς μητέρας! Ὡρες
πολλὰς μένει κοντὰ τὴν κούνια, ἀκού-
ραστη, νὰ θαυμάσῃ τὸ ῥαῖο μικρὸ.

Καὶ σκέπτεται, σκέπτεται, παρακολου-

θεῖ τὸ ἀγαπημένο παιδάκι της εἰς τὴν
ζοὴν, τὸ βλέπει ν' ἀρχίζει τὰ πρῶτὰ του
βήματα, νὰ τῆς ὁμιλῇ, τὸν βλέπει μεγα-
λῆτερον, δυνατόν, ῥαῖον, νὰ τὸν καμα-
ρώνουν ὅλοι καὶ νὰ τὴν εὐτυχίζουν αὐ-
τὴν, τὴν μητέρα του! Χαμογελᾷ γλυκὰ
σκεπτομένη ἐκεῖνον τὸν καιρόν. Φαντά-
ζεται τὸν κόσμον καλλίτερον, ὅταν θὰ ζή-
σῃ τὸ παιδάκι της εἰς αὐτόν, βλέπει γύρω
τοῦ πολλοὺς νὰ τὸν περιστοιχίζουν, νὰ τὸν
λατρεύουν... Ἐφίρουν σὺν κατὶ νὰ τὴν
ᾤθησεν, ἐτινάχθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν.
Ὅλες αὐτὲς αἱ εἰκόνες περνοῦσαν γορ-
γές-γοργές ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια της καὶ
τὸ βλέμμα της ἐσταμάτησεν λυπημένον,
δακρυζόμενο, εἰς ἓνα ὠρισμένο σημεῖον.
Τὸ ῥόδιόν της χρῶμα τὸ ἔσβυσεν ἡ ὠ-
χρότης, τὰ χεῖρα σταυρωμένα ἔτρεμαν
ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Καὶ ἔβλεπε πάντα
ἐμπρὸς της ἐνθὺ οἱ λυγροὶ τὴν ἐπνιγαν...
Ἐβλεπε ἓς ἓνα μεγάλο δομάτιο λαμπά-
δες ἀναμμένες νὰ χύνουν ἓνα φῶς ὠχρό,
καὶ παντοῦ μαύρα, μαύρα ὑφάσματα,
κόσμος πολλὺς ἦταν γύρω ἓς ἓνα νεκρο-
κρεββατο καὶ ὁ νεκρὸς ἦτο τὸ ἀγαπη-
μένο παιδί της.

Ὅλες οἱ εὐτυχίες ποῦ εἶχεν ὀνειρευθῇ
γι' αὐτόν, ἔσβυναν ἐμπρὸς σὲ μίαν ἀνω-
τέραν δύναμιν. Τρέμουσα ἔσκυψε κι' ἐ-
φίλησε τὰ κοιμώμενα γαλανά ματάκια,
κι' ἐψύθυσε:

«Θεέ μου, γιατί νὰ μὴ μείνῃ τὸ παιδί
μου ἀθάνατο!»

Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἶμεθα ὅλοι μαζεμένοι ἐτὸν κήπο ἓνα
δειλινὸ τοῦ Ἰουνίου· μόλις ὁ ἀέρας κου-
νοῦσε τὰ φύλλα. Κάποιος ἐπρότεινε νὰ
πᾶμε σὲ κανένα δροσερὸ μέρος τὸ βράδυ,
καὶ ἐπὶ τέλος ἀποφασίσθηκε ἐκδρομὴ μετ'
αὐτοκίνητον ἐπὶ τῆς Βαστεῖ, ἐξοχὴ 1½ ὥρα
μακρὰ ἀπὸ τὴ Δρέσδη...

Τὸ φεγγάρι δὲν εἶχεν ἀνατελεῖ ὅταν
πηγαίναμε, ἀλλὰ ἐπὶ γυρισμὸ φαίνονταν
χαμηλὰ ἐτὸν οὐρανὸ, κοκκινόχρῳο καὶ
θαμπό. Τ' ἀστέρια πλημμυροῦσαν τὸν
οὐρανὸν θόλο καὶ μπροστὰ μᾶς ὠδηγοῦ-
σε ἡ «μεγάλη» ἀρκτος. Δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερὰ φυλλωμένα δένδρα μᾶς σκεπάζανε,
καὶ πῖσω ἀπ' αὐτὰ ἐκτεινόνταν ἀγροὶ
ἀπὸ στάχνη, ποῦ τὸ ρυθμικὸ ἀπ' τὸν
ἀέρα κουνήμα τους ἀκούονταν σὺν κύμῳ
ποῦ σπᾷ ἐπ' ἀγκυρογιάλι.

Ἀνεβαίναμε ἐπὶ τῆς Βαστεῖ.

Ἀπὸ μακρὰ οἱ βράχοι φαίνονταν
σὺν πελώριοι ὄγκοι. Κάτω ἐστὶν κοιλὰδα
περνοῦσε τρεχάτο τὸ τραῖνο ποῦ μοιάζει
σὺν μὴ φωτισμένη ἀλυσίδα. Ὁ Ἑλλῆς
ἔτρεχε σιγά-σιγά καὶ τὸ κύλισμα του ἀ-
κούονταν σὺν μουρμούρισμα μετ' τὸ σκο-
τάδι τῆς νύχτας. Πουχία βασιλεὺς ἐπά-
νω ἐτὸν βράχο ποῦ ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς Βαστεῖ.

Μεῖναμε ἐκεῖ μισὴ ὥρα, κι' εἰπείτα ξε-
κινήσαμε πάλι γιὰ τὴν Δρέσδη...

Ἀπὸ δάση περνούσαμε σὲ πεδιάδες
καὶ ἀπὸ πεδιάδες σὲ δάση. Τὰ τελευταῖα

δὲν ἦταν μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα, μὰ
μικρὰ καὶ μετὰ λίγα δένδρα. Ἦσαν ὅμως
ἀγρία τὰ δάση τῶν πευκῶν, καὶ ὅταν
περνούσαμε μετ' ἀπ' αὐτὰ, ἓνας φόβος
ἀόρατος μετὰ κατακυριεύει, ποῦ τὸν προκα-
λοῦσε ἡ καταχνιά καὶ ἡ μαυρίλα τῆς
νύχτας.

Τὰ φῶτα τῶν αὐτοκινήτων φέγγανε
μόνο γιὰ λίγο, καὶ μπροστὰ μᾶς πάλι
ἀπλόκουνταν σκοτάδι ἀπέραντο... Καὶ τέ-
λος, ἀργά, μετὰ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπὸ
εὐχαρίστησι, γυρίσαμε σπιτί...

Δρέσδη

Ἀκακία

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Μακρὰ ἀπ' τὴ στεριά, χαμῆνα μετ'
τὴν πλατεῖα θάλασσα, σηκώνονται βράχια
ὀλόκαυρα. Ἐπάνω στὲς κορυφὰς ῥάχες
φαίνεται ἓνα ὀλόλευκο σπιτάκι, μ' ἓνα
φανάρι ψηλά. Ἐκεῖ, μέσα στὲς κορυφὰς
τρύπες τοῦ νησιοῦ, ζοῦνε οἱ λάροι καὶ
μέσα ἐπὶ σπιτάκι μὴ ψυχρὴ, διωγμένη
ἀπ' τὴν κοινωνία, ὁ γεροφύλακας τοῦ
φάρου. Τὴ φρικτὴ ἐρημία τοῦ νησιοῦ
διακόπτει συχνὰ ὁ ἀέρας μόνος, τὰ φτε-
ρουγίσματα τῶν λάρων καὶ τὰ μονότο-
να κτυπήματα τῆς θαλάσσης στοὺς βρά-
χους.

Ἀργὰ νύχτα χύνεται ἐπὶ οὐράνια
πλάτη, καὶ σὺν ματὶ κόκκινο ἀστράφτει,
μέσα ἐπὶ ἀτέλειωτα σκοτὶ, ὁ ἀκάματος
φύλακας τῆς ἐρημίας. Μοκνᾷται ἡ θά-
λασσα, τὰ κύματα θεωρῶμενα σποῦνε
βαρεῖα στοὺς βράχους τοῦ φάρου, κ'
οἱ κεραυνοὶ πέφτουν σὺν πύρρινῃ βροχῇ
μέσα ἐπὶ τὴν ἀφρισμένη θάλασσα.

Μακρὰ φαίνονται ὠχρὲς καὶ μικρὲς
ἀναλαμπές, ποῦ σέρνονται ἀλύπητα ἀπὸ
τὰ κύματα. Εἶνε τὰ φαναρίκια τῶν ψα-
ράδων! Οἱ δυστυχημένοι ναῖτες θὰ πα-
λαῖουν ἀνῶρεκα, καὶ θὰ ἔχασαν, φαίνε-
ται, τὸ ἀκατάβλητο θάρρος των. Ὡ!
ὄχι, δὲν φοβούνται οἱ θαλασσοῦχοι ἐνό-
σφ βλέπουν τὸ φάρο τους. Γι' αὐτοὺς
εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀν-
δρείας. Οἱ σιτταροὶ των βραχίονες γί-
νονται χαλυβδίνον, καὶ τὰ κύματα φο-
βισμένα τοὺς δίνουν δρόμο νὰ διαβούν.
Σὲ λίγο ἡ ἀνεμοζάλη παύει, τ' ἀστέρια
ψηλὰ φεγγολοῦνε καὶ τὸ τραγοῦδι
τοῦ ναυτῆ σκορπίζεται ἐπὶ τοῦ φάρου.

Ρόδου Μοσχοβόλημα

ΘΑΛΑΣΣΟΓΡΑΦΙΑ

Πλησιάζει νὰ βραδυάσῃ. Τὸ βατοράκι
γυρίζει ἀπ' τὰ νησιά, διευθύνεται πρὸς
τὴν γέφυραν. Ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου κατα-
κόκκινος σὺν αἵματόμενος, μεγάλος σὺν
ἀνατέλλουσα πανσέληνος, πλησιάζει ἀργά
πρὸς τὴν δύσιν, ἐνθὺ τὰ συννεφάκια ποῦ
εἶνε μαζεμένα πρὸς ἐκεῖ χρωματίζονται
μετὰ βαθύτερο ῥοζ, ποῦ προχωρεῖ ὀλο-
νὲν ἀνοιχτότερο. Τὸ ἀεράκι φουσκώνει
λίγο τὴ θάλασσα, χαϊδεύοντας ἀπαλὰ
ἀπαλὰ τὸ πρόσωπο. Μακρὰν διακρίνον-
ται οἱ τροῦλλοι καὶ οἱ ὑψηλοὶ μινω-
δες τῆς Σταμπούλ, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέ-
ρος πρὸ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, ὁ κα-
πνὸς δύο ἀτμοπλοίων ὀλονὲν ἀπομα-
κρυνόμενον. Ἐνα ἱστιοφόρον καὶ μερι-
κὲς βάρκες ἀπλώνουν τὰ λευκὰ πανιά
τους, ἐλαφρὰ φουσκωμένα ἀπὸ τὸν ἀ-
έρα, σὺν φτεροῦδες περιστεριοῦ ἢ γλά-
ρου ποῦ θυμίζουν τοὺς στίχους τοῦ Ἀ-
θάνανου Σολωμοῦ μᾶς:

Ἐφουκαὶε τ' ἀγέρι
λευκότετα πανιά
ὥσαν τὸ περιστέρι
π' ἀπλῶνι τὰ φτερά.

Τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης γίνεται ὀλο-
νὲν σκοτεινότερο, ἐνθὺ χωρίζουν μόνον
αἱ λευκὲς γραμμὲς ποῦ ἀφίρουν πῖσω
τοὺς τὰ βατοράκια.

Νά, ἐσκέφθηκα, μὴ εἰκόνα κατὰ-
ληλὴ γιὰ θαλασσογραφία.

Δωδωναῖος

ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀπ' τὸ κλαδί περμένο
φτωχὸ φύλλο μαραιμένο,
ποῦ πηγαίνει;— Δὲν γνωρίζω.
ποῦ πετᾷ, ποῦ τριγυρίζω.

Ἄγριος βορρᾶς χτυπάει
τὸ δένδρι τὸ στήριγμά μου,
μὲ ἀρπάζει μετὰ πέτα
ἀπὸ τὸ κλαδάκι γάμου.

Κ' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα
ἀνεμίζω ἐδῶ πέρα

Ὁ βορρᾶς ἐπὶ μόνιμά του
μὲ κυλᾷ μετὰ τὰ φτερά του

ἀπ' τὸ δάσος ἐπὶ πεδιάδα
ἀπ' τὴν ῥάχην ἐπὶ κοιλιάδα

διγύως νὰ παραπονέμαι
νὰ τρομάζω, νὰ φοβόμηναι.

Φεύγω κ' εἶπου μετὰ φέρει
τ' ἀκατάστατο τ' ἀγέρι,

ὅπου κάθε πράγμα παύει
εἰς τὴν ἀστατὴν τὴν κτίσι

φύλλο ῥόδου ποῦ πετᾷ
φύλλο δάφνης σὺν μαδίῳ.

Δάφνης Στέφανος

ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

— Τὶ κακοὶ κι' ἀχάριστοι ποῦ εἶνε
οἱ ἄνθρωποι, ἔλεγε μὴ μέρα μετὰ παρὰ-
πονο τὸ χονδρὸ γουρουνί. Ἐμεις τοὺς
δίδομε τὸ κρέας μας, τὸ δέμα μας,
τὰς τρίχας μας, ὀλόκληρο τὸν ἑαυτὸν
μας κι' αὐτοὶ εἰς ἀντάλλαγμα μᾶς περι-
βάλλουν μετὰ τὴν σκληρότερη περιφρόνησι!

Ὅταν περνοῦμε σιμὰ των, στρέφουν
μετὰ ἀποστραφὴν τὸ κεφάλι μουρμουρί-
ζοντες λόγια πικρὰ γιὰ τὰ καυμένα τὰ
γουρουνία καὶ πολλὰς φορὲς διγύως αἰ-
τία, μᾶς δέρονται ἀλύπητα. Εἶμεθα ἀκά-
θαρτα, ὡ ἄνθρωποι, τὸ ξέρουμε, εἶμεθα
ἀσχημα, τὸ ἐννοοῦμε· ἀλλὰ χωρὶς τὸν
βόρβορο δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε καὶ
γιὰ τὴν ἀσχημία μας—ποῦ δὲν κάνει τὸ
κρέας μας ὀλιγώτερο νόστιμο ἢ τὸ δέ-
μα μας ὀλιγώτερο στερεόν,—δὲν φταίμε
ἐμεῖς!

Καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ
τὰ μισοκλειστά οὖρα μᾶς, ὥστε θὰ
ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἄλλοις ἀτμός,
γλυπτῶν εἰς τὸν αἰθέρα.

Μόλις τὴν αἰσθάνεσθαι πίπτουσαν, καὶ
ἐν τούτοις δροσίζει φύλλα καὶ ἀνθη-
λωροῦσα μέχρι τῶν ῥιζῶν. Τὸναντιον
ὅταν ραγδαία βροχὴ καταγίγδους κατέλ-
θῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, θραύει τὸ πᾶν,
ἀλλὰ διέρχεται τῶσον ταχέως, ὥστε αἱ
γαῖαι καὶ τὰ φυτὰ εἶνε κατόπιν περισ-
σότερον διψασμένα...

Βραχὺς εἶν' ὁ θορίαμβος τῆς βίας,
ἀλλ' ἡ γλυκύτης ὁμοιάζει μετὰ τὴν γλυ-

κειὰν ἀνοξιάτικη βροχὴν· εἰσχωρεῖ
μέχρι τοῦ βάθους τῶν καρδιῶν, καὶ ἡ
ἐνθύμησις τῶν ἀγαθοεργῶν διατηρεῖται
πάντοτε!...

Δρόσος τῆς Πρωίας

Δ Α Κ Ρ Υ Α

Εἶνε γέρον, ἡ κόμη τοῦ χιονόλευκος
περιβάλλει τὸ ἡλιοκαμμένον συμπαθὲς
πρόσωπόν του· μετὰ τὸ βῆμα βαρὺ καὶ
ἀργὸν ἀνέρχεται τὸν ἀνήφορον φωτω-
μένον μεγάλο δέμα ξηρῶν κλώνων... τὸ
σῶμα του κλίνει ἔως τὴν γῆν.

...Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ· ὁ ἦχος
τῆς καμπάνας τῆς μόνης ἐκκλησίας τοῦ
χωρίου φθάνει ἐδῶ ἀσθενῆς ὡς ἡχός...
ὁ ἥλιος ρίπτει τὰς ὀχρὰς ἀκτίνας του
ἐπὶ τὴν γῆν, κ' ἐκεῖ εἰς τὰς χιονισμένας
κορυφὰς τῶν βουνῶν, δίδουν αὐταὶ φαν-
τασώδη χρώματα μετὰ τὰς ἀνταυγίας
των... Εἶνε ἡ ὥρα αὐτὴ ὥρα ποῦ σκορ-
πᾷ μὴ ἀπειρή χάρι, μυστηριώδη καλ-
λονὴ ἐπὶ τῇ φύσι.

Ἐκεῖ ἐστὶν προεξοχὴ τοῦ χαμηλοῦ
βράχου τῆς ρεματίας, ἀφίρει τὸ φορ-
τίον του ὁ γέρον... ἓνας στεναγμὸς ἐ-
λαφρὸς τοῦ ἐξέφυγεν. Στεναγμὸς ὄχι
ἀνακουφίσεως ἀλλὰ λύπης... πόνου... Ἐ-
κάθισε ἐπὶ τὴν προεξοχὴ καὶ μετὰ τὸ μαντήλι,
ἐσπόγγισε τὸ γερὰτο ἰδρώτα πρόσωπόν
του. Καταβεβλημένος, μετὰ τὸ νεκρὸ βλέμμα
τοῦ περιβάλλει περίλυπα ὅλη τὴ φύσιν
ποῦ φαίνεται τόσο χαρούμενη, καὶ δύο
χονδρὰ δάκρυα ῥέουν ἐπὶς οὐτιδωμένας
παρειάς του.

Καὶ κλαίει... κλαίει... Εἶνε πολὺ μελαγ-
χολικὸ αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ γέροντος, σκυμ-
μένου ἀπὸ τὸ διπλὸν βάρος τῆς λύπης
καὶ τῆς ηλικίας, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά
ἀποξηραμένη ἀπὸ τὴν πάλιν τῆς ζωῆς,
ἀνεβάσει τώρα ἀτίμητες σταγόνες ὑγροῦ
κρυσταλοῦ...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μπαρτοκασιμένη Γαλανόλευκη δι-
δει μὴ πεντάρα ἓς ἓνα πτωχὸ καὶ συγγρόν
κρύπτει τὸ ἀριστερὸν τῆς χεὶρὸς μέσα ἐπὶ
κάκι της.

— Διὰ τί κρύπτεις αὐτό; τὴν ἐρωτᾷ.

— Διότι, μοῦ λέγει, δὲν πρέπει νὰ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Β' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ανακήρυξις των 20 υποψηφίων της Β' Τριμηρίας

Μέχρι της 15 'Ιουλίου, τελευταίας ημέρας της όρισθείσης διά την δευτέραν προκριματικήν εκλογήν προθεσμίας, ελήφθησαν 472 ψηφοδέλτια.

Γενόμενης της διαλογής, ανακηρύσσονται υποψήφια διά την τελικήν εκλογήν, τὰ ἑξῆς εἰκοσι ψευδώνυμα της Β' Τριμηρίας, τὰ ὅποια ἔλαβον τὰς περισσότερας ψήφους (Ὁ Πίναξ συνετάχθη ἀλφαβητικῶς. Ὁ κατόπιν ἐκαστοῦ ψευδωνύμου ἀριθμὸς σημαίνει πόσας ψήφους ἔλαβε.)

Ἀμάραντος Δόξα, 38.

Ἀρχαία Ἑλλάς, 32.

Δακρύβρεκτος Ἡπειρος, 81.

Δαυλὸς τοῦ Κανάρη, 119.

Δαφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης, 34.

Δεινοπαθούμενη Ἑλλάς, 78.

Δοξαμένη Γαλανόλευκη, 95.

Δοξαμένη Σημαία, 34.

Ἐθνικὸν Σύμβολον, 36.

Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, 120.

Ἑλληνικὴ Καρδιά, 96.

Ἑλπίς τῶν Ὑποδούλων, 89.

Ἐνδοξον Μεσολόγγι, 74.

Ἐνδοξος Σαλαμίς, 82.

Δατρεντὴ Κυνόλευκος, 108.

Μαμαρῶμενος Βασιλεὺς, 39.

Νέα Ἑλλάς, 102.

Ὀνειρεμένη Πατρίδα, 129.

Ὀνειρεμένη Ἑλλάς, 68.

Πατρίς μας Ἑλλάς, 110.

σχοβόλη α. — Γεώργιος Σανθ. Λιβαδῆς. — Λαδοναῖος. — Βιζαντινὸς Ἀνδρ. — Ἐνδοξος Ἰωλκίς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ 15 Ε) εἰς ἕκαστον:) Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ. — Ἀκακία. — Ἑλλάς τοῦ Πύρα. — Παγγελλήνιος Πόθος. — Ἀρης. — Ἀγὴ τῶν Ἑλλήνων. — Ροδωπαῖος Ἑλληνοπαῖς. — Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου. — Σταγὼν Ἀρόσου. — Μαριουτοκαπνιστὴν Γαλανόλευκη. — Δοξαμένη Γαλανόλευκη. — Ἑσπερος. — Γαλάτεια. — Γλυκοχάμα. — Ἐνα Κωϊκὸν. — Ὑδαῖκος Χάνος. — Κραυγὴ Νίκης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ 13 Ε) εἰς ἕκαστον:) Μ. νηγεύτης Ἀπόλλων. — Ἑλληνοπαῖς. — Ἡρώ; τοῦ 21. — Δευκοκὸν Ἰαντος Αἰγιάλιος. — Ἀηλιτισμένη Κόρη. — Τελλόλοδο τῆς Κερκύρας. — Μαίη ἡ Ἀρ. Ἀλεξανδρόπου. — Φυειδερὴς Ἰ. Πάκος. — Κοραλία Κ. Κασιτρίττι. — Καλαμιά. — Κ. Γρ. Βοζάνη. — Σ. Π. Λεοσάλεμος. — Ἀρεῖς Σανθούλα. — Θαλῆς. — Ἡλὸς τῆς Ἑλευθερίας. — Ἀτροχίτης Ἑλλην. — Νικόλαος Δημητριάδης. — Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — Ἀγάπη τῆς Πατρίδος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 25ην 'Ιουλίον 1912.

ΙΔΟΥ! καὶ τὸ δωδεκάσκιον τοῦ 'Ιουλίου, ἀνοίξῃ καὶ αὐτὸ τοῦ ξεσπαθώματός σας. Πόσα πράγματα ἔχει μέσα! Καὶ τί καλὰ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἔχωμεν τακτικὰ καὶ ἐδομαδίᾳ! Δὲν θὰ μὲς ἐγχεῖται τότε περισσότερο. Ἐν δωδεκάσκιον τῆς Διαπλάσεως, γεμῶν πυκνοτυπωμένων, ἰσοδυναμῶν με δεκαεξασκίον ἄλλων περιόδων. Ἰσως καὶ περισσότερο. Ἀλλ' ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸ καθιερώσωμεν. Ξεσπαθώνατε!

Τὰ ἑξῆς σημαντικὰ μοῦ γράφει ὁ Χιαβῆδας: «Νομίζω ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Τέλλου Ἄγρα δὲν πρέπει νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογήν. Διότι οἱ περισσότεροι συνδρομηταί, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ ἀπειρίας των, δὲν εἶναι ἐπὶ ὅσον νὰ κάμουν διάκρισιν μεταξὺ ἐνὸς καλοῦ ἢ κακοῦ πεζογραφήματος ἢ ποιήματος, ὡς ἐκ τούτου ὑπόρχει φόβος νὰ ἀναδεικνύονται κορυφαῖοι οἱ μὴ ἀρίστοι, τοῦτο δὲ εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν μου, ἀδικον καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τὴν καλλιθερίαν τῶν ἀναγνωστῶν σας: ἐν μάλιστα ἐισχωρήσαν καὶ κομματικὸν γῶνας καὶ συνασπισμοί, ὅπως εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων, τότε θὰ εἶναι ἐπὶ χειρότερον.» Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ αὐτὴ ἡ γνώμη, δὲν εἶναι λογικὴ;

Σὰς συγχάριω, Κερκυραῖκῃ Αἴρᾳ, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐσπερίδος σας ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς στρατιωτικῶν ἀεροπλάνων. Διαβίβασε τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὰς εἰλας μου ποῦ ἔπαιξαν τόσον εὐμμερᾶ. Ὡς δὲ ἀμεριβοῦ καὶ καθόλου ὅτι θὰ τὸ ἔκαμαν ὡς ἀληθινὰ «ἀρτίστα». Ἐπειτα ὁ σκοπὸς ἦτο τῶν ἱερῶν, ὥστε καὶ αἱ ἀτέλειαι θὰ ἦσαν συγχωρημέναι.

Με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὴν ὥραν καὶ ποικίλην ἐπιστολήν σου, Γεωργωμά. Σὲ συγχάριω διὰ τὸν βαθμὸν σου καὶ χαίρω ὅτι ἡ μὴ σου εὐχαρίστησις τοῖς τὰς διακοπὰς εἶναι τὰ φυλλάδιά μου καὶ οἱ παλαιοὶ μου τόμοι. Ναί, εἶδες τί ὥραν μυθιστορήματα ποῦ εἶναι ἡ «Βοεποπούλα»; Γι' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἐδομαδίᾳ, διὰ νὰ ὁμοιάσουν καὶ τὰ Ἑλληνοπούλα μετὰ Βοεποπούλα.

Ὅχι, Ἰωὸ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λύσης ὅλα τὰ ζητήματα τῶν Ἑδομαδιαίων Διαγωνισμῶν καὶ ἐν μόνον ἂν λύσης, ἀρκεῖ διὰ νὰ

στείλῃς τὴν λύσιν, — ἐννοεῖται μετὰ τὸ δεκάλεπον. Τὸ ὄνομα σου τότε θὰ δημοσιευθῇ εἰς τοὺς λύτας καὶ ὅλα λάθος μέρη εἰς τὴν κλήρωσιν τῆς ἐδομαδίας. Ναί, ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς εὐρίσκειται εἰς τὸ Ἡρακλείον.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ, ποῦ μοῦ γράφει διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην Ἀμερικανίδα: «Τὶ πρόσδος ἀμερικανική! Ἐννέα ἔτων αὐτῇ, ἔκαμε θαυμάτια. Κ' ἐνὸς δεκαπέντε (ἀρ. 15) ἔτων ἀπάνω-κάτω, καὶ ἐδῶ θὰ ἴδῃς τὴν διαφορὰν, σὺν χάλας Πολίτης ἔξασα καὶ σοῦ στείλω τὸ Ψηφοδέλτιον. Ὡς τῆς ἐξυπνάδας τῆς! Ὡς τῆς ἀρηρημάδας μου!» — Ὡς τῆς ποῦ ἡ ἀφρημάδα δὲν εἶναι τὸ ἐναντίον τῆς ἐξυπνάδας...

Σὲ συγχάριω διὰ τὸ ἀρίστα, Ἀμαρυλλίς. Γράφε μοι λοιπὸν συχνὰ τὰς πού ἡσυχασες. Ὡς, ναί, ἂν ἔχῃς κλίσην, γίνεται καλλίτερον στάδιον ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν: τὸ «Θάετρον» τοῦ κ. Σενποπούλου τυπῶνται ὁλονέν. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, μετὰ τὴν ἐξέστη, ἡ ἐργασία δὲν προχωρεῖ πολὺ γρήγορα καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Παρήγορε Ἀγγελε, σὲ συγχάριω διὰ τοὺς ἀραβῶνας τοῦ ἐξαδέλφου σου. Ἀλήθεια, μεγάλη εὐτυχία εἶναι νὰ ἔχῃ κανεὶς κοντὰ τοῦ ὅλους τοὺς δικούς του. Ἀλλὰ εἶναι δυνατὴ πάντοτε; Αἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς μᾶς ἀποχωρίζουν συχνὰ ἀπὸ τὰ προσφιλέα ὄντα καὶ πρέπει νὰ ὑπομενῶμεν αὐτοὺς τοὺς χωρισμούς, ὅσον καὶ ἂν εἶναι οὐλητοί.

Ὁ φίλος μου Φαῖθος, μαθητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Εἰς οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα Σχολείων εὐρίσκει τις τὰς ἀσκήσεις μορφῆς τῶν Γυμνασίων τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὅποιαι πολλάκις ἐμπνέουν τρέμον. Ἐδῶ εἰμώρηται κανεὶς νάσσειται μετὰ τὸν διευθυντήν, ὅπως μ' ἕνα συμμαθητὴν του.» Τί λέτε; ἡθέλατε νὰ ἦσθε μαθηταὶ εἰς τὴν Ἀμερικανικήν;

Μπρόδο, μικρὲ μου Κόκια Ταβ. Τώρα ποῦ ἔμαθες ἑλληνικὰ, γράφε μοι. Πάρε καὶ ψευδώνυμον, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Αὐτὸ θὰ σὲ ὠφελῇ πολὺ εἰς τὴν γλώσσαν, τὴν ὅποιαν, εἰς τὴν Ρωσσίαν, δὲν θὰ ἠμπορούσες νὰ μάθῃς τελείως.

Ῥωαῖς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομαδίαν καὶ οἱ ἑξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ πᾶν τὴν ἐκτενέως: Κραυγὴ Νίκης, Χρυσοπαγήσασα, Λὸν Κολοκύνθας Πάτερως, Ἐνδοξον Σοῦλι, Φῶτος Τζαβέλλας, Ἀνοίξεις, Κρητικοπούλα. Πόθος τῆς Κρήτης καὶ Παπαγάλος τοῦ Τσάρου.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλαιν, ἐκ τῶν ἡδὴ συστημένων.]

2ον Δελτίον Εισφορῶν τοῦ 1912.

Ἀρμιαλὸς τοῦ Ὀλύμπου λεπ. 35, Εὐτυχία Γαβρ. Βιολάτου δρ. 3, Ἀφροδίτη τῶν Μελίκων λεπ. 20, Παπαγάλος τοῦ Τσάρου λεπ. 50. — Ἐν ὅλῳ δρ. 4,05.

Ἀμα διὰ τῶν νέων εἰσφορῶν, τὰς ὁποίας ἐλπίζω προσέχῃς νὰ λάβῃς, συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν 8 δραχμῶν, θὰ ἐγγράψω δὲ ἐν ἔτος ἕνα ἐκ τῶν ὑπολειπομένων 35 ἀπόρων, οἱ ὅποιοι πρὸ πολλοῦ μοι ἔχουν συστηθῇ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἐπὶ τὸ παραθεῖναι τοῦ Ποιητοῦ Ἀγγέλου. — Δυστυχῆς Ὑπαρξίς τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἑλευθερίας. — Ἐπὶ τὴν ἀνθῆ τῆς Ἀηλιτισμένης Κόρης. — Ἐπὶ τὴν κωμικοῦ τῶν Μοναστηριακῶν τοῦ Λεοβιδίου. — Διάφορα τοῦ Λάφνης Στεφάνου. — Πρωτὸς Περιπατοῦς τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ.

«Ὁ Ποιητὴς» τοῦ Ἐσπερου. — Διάφορα τοῦ Χιαβῆδα. — Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια καὶ ἄλλα μικρὰ διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ ὄνειρόν μου» (καλόν, ἀλλ' ἂν ἐδημοσιεύετο, οἱ ἐν Τουρκίᾳ φίλοι μου θὰ μ' ἐστερούντο). — «Ἡ Τράτα» (τὸ ὄνομα παρημελημένον, ἀτεχνόν). — «Προκοπή» (δὲν λέγει τίποτε!).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρίνομενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶνας, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἀγγελος α. (Π. Σ.) Ἀπολλώνιος Τριανεύς, α. (Π. Θ.) Ἀεροπλάνον Πηλοῦσιον, α. (τις εἰ;!) Χρυσοπαγήσασα Ὀνειρον, α. (Ἐνωτικὴ) Ἰδανικὸν τῶν Ὑποδούλων α. (Ἐνωτικὴ) Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως, α. (Ἐνωτικὸς) Σουσουράδα α. (Β. Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀφροέσσα Θάλασσα, α. Τσιγγαρέλα, α. Λεοβία Πηλοπύσσα, α. Νανκρατοῦσα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκαστοῦ φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ ἑκάστη. Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ποσάσεις μετὰ ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδῶνα κατηχημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐνὸς παρενέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰς αὐτὸ ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ Στέφανος Ἐλαῖας (0) μετὰ Κῆμα, Λάφνης Στεφάνου, Κάμεν, Ἀφροδίτη τῶν Μελίκων, Λιανόρονον τῆς Νεολαίας. — ἡ Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ (0) μετὰ Χρυσὴν Μάσκαν, Χρυσὸ Παγῶν, Σανθὴν Μουσῆ, Κρητικοπούλαν. — ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενία (0) μετὰ Ἀνεμόνῃν, Βάρκα τοῦ Κανάρη. — τὸ Ἀεροπλάνον Πηλοῦσιον (0) μετὰ Νέικε, Κερκυραϊκὴν Αἴραν, Λάφνης Στεφάνου. — ἡ Δοξαμένη Γαλανόλευκη (0) μετὰ Μαριουτοκαπνιστὴν Γαλανόλευκην, Ἡρώ τῆς Ἡπείρου, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Λαδοναῖον, Νέικε, Γαλάτειαν. — ἡ Ἰωὸ (0) μετὰ Ἀρεῖν Σανθούλαν, Ἑλληνοπούλα, Μικρὸν Ἀριστοκράτη, Σουλβίαν.

Ἡ Διάπλαις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Χρυσοπαγήσασα (χάρτην λύσεων ἔστειλε) ὥραϊα περὶς, βλέπω, ἔχει πέρα) Ὑψηλὴν Ἰδέαν (ὅταν τὸ συμπέρασμα εἶναι τὸ ἴδιον, ἡ λεπτολόγος αὐτὴ στατιστικὴ εἶναι περιττὴ, ἔτσι ἡ ἀλλοτρίως, τὰ ἀγῶνα ἔχουν τὰ περισσότερα βραβεῖα, καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ εἰσπορευθῶν διὰ νὰ τὰ περάσουν) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν οἱ ὅλοι τοῦ Ἡρακλέους) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (ἔχει καλὸς) Ἐσπερον (εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναί!) Θαλῆν (ἐκαμὲς πολὺ καλὰ) ὁ συνδρομητὴς ποῦ ἔχει ψευδώνυμον καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιόδικου, ἔχει διπλάσιαν εὐχαρίστησιν καὶ ὡφέλειαν) Ἐθνικὸν Σύμβολον (ναί, ἐλήθησαν) Λάφνης Στεφάνου (ἔχει καλῶς) Ἀφελὴ Σανθούλαν (βραβεῖον ἔστειλε) αὐτὰ μπόρεῖς νὰ τὰ πῇς εἰς κορίτσια διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας: διότι ἂν τὰ ἔλεγα ἐγὼ, θὰ ἦτο ἐπέμβασις εἰς τὴν ψηφοφορίαν) Γοργὸν (τετράδιον καὶ ψηφοδέλτιον ἐλήφθησαν, ὅχι ὅμως καὶ τὰ 95 λεπτὰ) Μέλλοντα Ναυτοπούλα (καί ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ διαβάω γράμματά σου μὴν ἀπαίτης ὅμως νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενέως, παρὰ ὅταν πρέπει καὶ ξυρῶ ἐγὼ πότε πρέπει) Ἀηλιτισμένην Κόρην

(χαίρω ποῦ ἔγειναι καλὰ καὶ πρόσθε ἄλλοτε τὰ μπάνια) βλέπεις πόσον βλέπουν ὅταν γίνονται ἔτσι τρελλὰ) Ἀεροπλάνον Πηλοῦσιον (τετράδιον ἔστειλε) εἰμώρηται νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων καὶ εἰς τὸν Ποιητικόν) Ἀφροέσσα Θάλασσαν (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) θὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνά) Πηλοῦσιον (ἔστειλε καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπαθῶμα) Μάρτυρα τῆς Ἑλευθερίας (εὐγε! σὲ συγχάριω καὶ ἐγὼ) Ἀπικὸν Ὀνειρόν (ἔστειλε μαζί μ' ἐπιστολήν) Σανθούλλῃν (πολὺ νόστιμον τὸ γραμματάκι σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ σου λόγια) Κ. Π. Λαμ. Bourgas (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Συναγῆν Αἴραν (ἔστειλε δ, τι ἐξήγησες) προτιμᾷς λοιπὸν τὰς ἐσπερίδας μετὰ γαιδουράκια; ἡ Κόκια καὶ ἡ Λουλούκα σοῦ ἀνταποδίδουν τὸ θερμὸν φίλόν) Ἡλιον τῆς Ἑλευθερίας (ἔστειλε) Δούλην Ἡπειρον (ὥραϊα ἡ ἐπιστολή σου χαίρω πολὺ διὰ τὴν γυναιμίαν σου μετὰ τὴν καλὴν μου φίλην) Γ. Μ. Χρυσάφ. (νὰ τὰς ξεαναστειλῇς μετὰ ἄλλας ὅταν προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμός) Μικρὸν Ἀριστοκράτην (οἱ τόμοι 9, 11 καὶ 12 εἶναι τῶν δούμιου δραχμῶν) διὰ τὸ βραβεῖον σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἄλλους τῆς δραχμῆς) Μαγεμένο Ἀκοοῦαλι, Συναγῆν δὲ Μπερζεράκ, Ἀκακίαν, κτλ. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25ην 'Ιουλίον, ὁπᾶντῆσιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Λύσεων Ἀπριλίου—'Ιουλίον

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Σεπτεμβρίου)

351. Δεξιόχειρος

Σὲ χαίρειν τὸ πρῶτόν μου. Ἐἶνε καλὸς τὸ δεύτερόν μου, Κ' ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καλόν. Σαλῆρον δηλοῖ τὸ σύνολόν μου, Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι

352. Στοιχειόχειρος

Ἐἶμαι ἐνδύμα κοινόν, Συνηθέστατα λευκόν, Ἀν' μὲν βγάλλῃς τὴν καρδίαν, Φεύγει, ἔρχεται χεῖμων. Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀρεῶς

353. Ἀναγραμματισμός

Ὅπως εἶμαι ἂν μᾶστις, Εἰς τὰ ζῆα θὰ μ' εὐρῇς Ἀν' μετὰ ἀναγραμματισμοῦ Εἰς τὰ δένδρα με ζῆταις. Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀνδρου τοῦ Ἀρεῶς

354. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον Ἡ Σαλαμίς κατέχει Τὸ δεύτερον πᾶς ἄνθρωπος Στὸ πρῶτον ποῦ ἔχει Ἡλὸς εἶναι τὸ τρίτον μου Πηλοῦσιον τῆς Ἀσίας Τὸ τέταρτον μου μεταλλόν Ἀλλὰ μικρὰς ἀξίας Τὸν ἄνθρωπον εἰς φέρετρον Τὸ πέμπτον μου σημαίνει, Κ' ἀντανωμαία κτητικὴ Διὰ τὸ ἔκτον μένει. Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἑλευθερίας

355-357. Κερυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζώων

1. — Εἰκοσι μαθητὰς ἔχει ἡ κλάσις αὐτῇ. 2. — Πολλὰ μαλλὰ καὶ λίγη γνώσι. 3. — Ἡ Γερμανία ὑπέβαλε τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ραμλιωτάκι

358. Μυστικά ἐρωτήσεις

Διδάσκαλος:—Τι μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ.....
Μαθητής:—Ἐπίθετον τριγενῆς καὶ δι-
κατάληκτον.

Διδάσκαλος:—Μπᾶ! καὶ πῶς κἀμουν τὰ
τρία γένη;

Μαθητής:—Ὁ.... ἡ.... τὸ....

Διδάσκαλος:—Μὰ τί λῆς παιδί μου! Τὸ
ἀρσενικὸν εἶνε μηχανή, τὸ θηλυκὸν νῆσος καὶ
τὸ οὐδέτερον καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθοῦ Μαρκησίου

359. Μεταμόρφωσις

Ὁ γέρον δι' ἐννέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ
νέος, (Κάθε λέξις πρέπει νὰ προσέρχεται ἀπὸ
τὴν προηγούμενην τῆς διὰ μεταβολῆς, ἀφαι-
ρέσεως ἢ προσθήκης ἐνός μόνου στοιχείου—
ἐκτός ὅταν εἶνε διπλοῦν, σσ, λλ, πού θεωρεῖ-
ται ὡς ἓν, —ἢ διὰ μεταθέσεως τοῦ τόνου.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ

360. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀπο-
τελοῦν ἀρχαῖον Ἦρωα:

1, Στρατηλάτης, ἅγιος. 2, Καρπός. 3,
τὸ ἀντίθετον τῆς ὑγείας. 4, Βασιλεὺς τῆς
Σπάρτης. 5, Βασιλεὺς τῆς Βαθυλῶνος. 6,
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

361. Ἑλληνοσύμφωνον

ἀα - ο - η - ο - ου - ω - εαυο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

362. Γρίφος

θε
θε τ' θε
θε τ' υψ τ' θε
Δὸ θε τ' υψ ἔα υψ τ' θε ὦ!
θε τ' υψ τ' θε
θε τ' θε
θε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγματωλοῦ τοῦ Ὀλύμπου

Τέλος τοῦ 131ου Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλ. ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28

273. Τάχιτος (τᾶ, κῆτος).—274. Θῶς.—Ἀ-
θῶς.—275. Κυβέλη-Λυδέκη.—276. Ὁ αὐ-
λός, ἡ αὐλή.

278. Παραλία—

277. ΚΥΘΗΡΑ Δεία=παρά+(Δί-
ΠΑΤΡΑΙ σκος=Κῶς=) δις
ΠΑΛΑΜΗ +[Ὅστις=τίς=]
ΜΕΛΑΝΗ ὅς=ΠΑΡΑΔΕΙ-
ΣΑΜΙΟΣ ΣΟΣ—279. ΝΑ-
ΣΑΤΥΡΑ ΠΟΔΕΩΝ (Ἀ-
ΚΑΡΟΣ πόλων, Πέλλα,

ὄπλων, λέων, ἐν-
νέα, ὦν).—280. ΜΗΛΟΣ (Μύκονος, ΤΗ-
νος, Δῆλος, Λέρος, ΣύροΣ).—281. Σὺν
Ἀθηναίᾳ καὶ χεῖρα κίνει.—282. Τὸν Δία Κρό-
νος ἐγέννησε. (Τὸν διὰ κρ-ῶνος - ἐγ ἓν εἰς ε.)

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαλα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.

Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9.
παραπλεύρως τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ.
τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου καὶ ἐναντι τοῦ ἀνα-
κτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήγγων
τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλβετικὴν νηπιαγωγεῖον,
Δημοτικὴν Σχολεῖον, Ἑλληνικὴν Σχολεῖον,
4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν,
1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμελεῖται καὶ καθη-
γητὰ Εὐρωπαῖοι.

Τὸ ἔτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου
ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλεύρως
τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα
Ἑμπορικῆς Σχολῆς, Λογιστικὸν τμήμα μὲ
φοιτησὶν μονοετή.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἑμπορικοῦ τμήματος
καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς
Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτητὰ διαιτώμε-
νοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ
ἐμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους
παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον:

Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πάντων προφορικῶν συνεννόησιν Κεντρικὰ
Γραφεῖα τῆς Σχολῆς ὁδὸς Δραγατσανίου 6,
παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἡ
Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελεῆς ἰδιόκτητον λεω-
φορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τοὺς ἐκ τῆς οἰκίας
τῶν εἰς τὴν Σχολήν.

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτὰ 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγλωττεῖαι τῶν 15 πληρό-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓς
λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγέλαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἄρχομαι Μικρὰ Μυστικά, ἀνεῦ ἀναπο-
δόσεως, διὰ μέσον τῆς Διαπλάσεως.
Προτιμῶ τερτάδιον ἐν ποιήσει, τὸ καλλίτερον
τετράδιον θὰ βραβεύσῃ μὲ τρίμηνον ἐν τῇ
«Διαπλάσει» συνδρομῇ. — Νέα Ἑλλάς.

ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΠΡΑΣΙΝΩΝ

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι παντα-
χόθεν. Συνδρομὴ ἐτησίαν: 2,50. Νέα
Διεύθυνσις: Πέτρον Δ. Πασαλῆν, Poste-
restante, Ἀνδρόν. (18, 202)

Ἀπαντώντες εἰς τὰς ἑκατοντάδας ἐπιστο-
λῶν, αἵτινες ἐκ τῶν περάτων τοῦ Δια-
πλασιοκόσμου κατευθυνόμεναι, ζητοῦσι πληρο-
φορίαν περὶ τοῦ ἐφετινοῦ ἀγώνος, δηλοῦμεν
ὅτι οὗτος, ὢν συνέγεσι τῶν προτέρων, θέλει
σημειώσῃ καὶ νῦν σελίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ
δημοψηφίσματος. Αἱ τραναὶ (!) δηλώσεις ἰ-
σχυρῶν (!) κομμάτων καὶ ὑποψηφίων οὐδό-
λως θέλουσιν ἐπηρεάσει τὸ φρόνημα τῶν ψη-
φοφόρων, οἵτινες, προσφάτους ἔχοντες προτέ-
ρας ἡμῶν νίκας, θέλουσι καὶ πάλιν περιδάλει
ἡμᾶς διὰ τῆς ἐνθέρμου αὐτῶν ὑποστηρίξεως.—
Μάρτυς τῆς Ἑλευθερίας, Γενικὸς Ἀρχηγός.

Μικρὰ Ἀριστοκρατίς, τί κάνει τὸ τε-
ζόρο;—Ἀρελὴς Ξανθοῦλα. (18, 204)

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ Κερκυραί-
κῃς Αἰῶας καὶ Παπαρούνας.—Ἀπηλ-
πισμένη Κόρη. (18, 205)

Κανεῖς δὲν θάρνηθῃ τὴν ψῆφόν σου εἰς
ψευδώνυμα θίγοντα τὰς εὐγενεστέρας
χρῆδας πάσης ἑλληνικῆς καρδίας, οἷα τὰ:
Μόδους τῆς Ἑλευθερίας, Αὐθιγῆ Πατρι-
δα, Ἀμάραντος Δόξα, Ἑλευθερωτῆς τῆς Μα-
κεδονίας, Χρυσοπέτρων Ὀνειρόν, Ἰδανι-
κὸν τῶν Ὑποδοῦλων καὶ Σημαία τῆς Ἐπα-
ναστάσεως. Ζήτωσαν καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιτυχόντα.

Μυστηριώδης Συριανέ, δὲν ἐννοῶ εἰς τί
δέχεσθε ἀπάντησιν.—Μαγεμένο Ἀ-
κρογάλι. (18, 207)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 33ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 307)

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Ματάλα, Ρόζα Π. Λαμου-
λιάνου, Ἑλένη Κ. Μοραῖτου, Παύλιος Νίζη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Γ. Γιαννοῦσις, Εὐγενία Γ.
Γιαννοῦση.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΙΓΙΟΥ: Δ. Κ. Χριστοδουλόπουλος.
ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Γιαν. Β. Παπανικολάου.
ΘΗΒΩΝ: Στυλ. Γ. Σκανδαλῆς.
ΚΑΜΑΡΙΣ: Ἀργ. Κ. Δημόπουλος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Παναγιωτίτσα Πανά.
ΚΟΡΩΝΗΣ: Π. Α. Αθανάσιος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρίτσα Χηροπούλου.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Θεοφ. Γ. Καραβᾶς.
ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Κουβελλιώτης.
ΡΑΨΑΝΗΣ: Τηλ. Σηληβοῖδης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Α. Μπελῆς, Βασίλ. Τράμπας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἀνθυμένη Παχαλῖα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφ' ὧν ὁδὸν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρώσιδα καὶ ἐκλήρωθῃ ἡ ἐν
Κυπριαστίᾳ ΜΑΡΙΚΑ ΧΗΝΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ὁποία
ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀυγούστου.
Πλεονάζουν λεπτὰ 90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγ.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Λεπτομερὲς Τιμοκατάλογος τῶν Τόμων τῆς Διαπλάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ φύλλα 26 καὶ 31.

Τῆς δὲ Βιβλιοθήκης εἰς τὰ φύλλα 4, 12, 16, 25, 27.